

Veto

ALGEMENE
STUDENTEN
RAAD

Weekblad. Jaargang 13, '86-'87.
Nr. 5, dd. 30 oktober 1986
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzenruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Bangladesh Aid

Een ex-student scheikunde laat z'n lule eventje voor wat het is en trekt naar Bangladesh, om er putten te boren 'in the middle of nowhere'. Zie p. 3.

Poëziefestival

Alma II schotelde z'n klanten poëzie voor: G. Gils en J. Herzberg als voorgerecht, Hugo Claus als hoofdschotel, B. Schierbeek en S. Van Den Bremt als nagerecht. Al dit lekkers op p. 5.

Claus

Marcel Janssens' visie op Vlaanderens verloren zoon: in Freudiaanse driften ontstoken, plet de leeuw de vaders tegen de

kooien. Een bespreking van Claus als wonderkind, buitenbeentje, letterdief en aanstellerig jochie. Zie p. 5.

Veto gratis

Uit goede bron vernomen we dat een niet-geïdentificeerde snoodaard vorige week in Alma II Veto's verkocht. Iets dergelijks past niet binnen onze doelstelling, een kosteloze studentenkrant aan te bieden. Laat u dus niet misleiden: Veto is en blijft gratis, verniet!

Moderne Architectuur

L'architecture se fait. Of niet soms? Een theoretische reflectie over de architectuur van de Stad: een kollokwium over het modernisme met bijdragen van Zaha Hadid, Rem Koolhaas, Francesco Dal Co en Dario Matteoni. P. 4.

Universitaire conferentie Een ontleding van 'Fonske' en z'n 'meester'

De universitaire conferenties zijn aan hun vierde jaargang toe. Op donderdag 16 oktober ging men opnieuw van start. Gastspreker van de twee eerste conferenties van dit nieuwe academiejaar was Prof. Piet Janssen, hoogleraar in de faculteit psychologie en pedagogische wetenschappen.

Het eerste luik van deze conferenties wou zowel de docent als de student verduidelijken wat studeren is. In zo'n reflectie vindt de docent namelijk een motivering om op zoek te gaan naar het psychologisch en agogisch eigene van zijn doceren, terwijl de student er de zin van een groot aantal eigen werkzaamheden in deze 'le(u)vensfase' in herkent.

Een eerste definitie van studeren luidt als volgt: 'studeren is gericht op het ontwikkelen van een afdoende intellectuele beheersing van een complexe samenhang binnen een welbepaald domein.'

Om het eenvoudiger te zeggen: 'studeren is gericht op het functioneren als vakman'. 'Studeren' en 'Leren' zijn niet identiek aan elkaar. Studeren heeft een zekere eigenheid. Deze twee begrippen kan je verbinden met het laatste jaar secundair onderwijs en het eerste jaar hoger onderwijs. Het laatste jaar van het secundair onderwijs vormt de afsluiting van een twaalf jaar durende periode van ALGEMENE vorming. Het eerste jaar hoger onderwijs daarentegen is het begin van een zeer GERICHTE vorming, toespit op één domein. Dat domein kies je zelf, zodat je studeren dan ook als volgt kan omschrijven: 'studeren is willen worden om te zijn'.

Die studie is echter niet vrijblijvend. 'Slagen voor de examens' is intrinsiek met studeren verbonden. Het is namelijk het middel waarmee de universiteit de vakman van de leek onderscheidt. De vakman is diegene, die een intellectuele beheersing van een complexe samenhang bezit, terwijl de leek van dat alles geen verstand heeft.

Level

Uit onderzoek naar de aanpak van studenten, blijkt dat er twee vormen van studeren zijn: 'Deep Level Learning' en 'Surface Level Learning'. 'Surface Level Learning' is van BOUTEN, uit het hoofd leren, terwijl 'Deep Level Learning' een vorm van studeren is, die de student tot in z'n persoonlijke eigenheid raakt.

'Surface Level Learning' belast de student enorm. Hij beschouwt kennis als een onsamenvattende eenheid van feiten en studeren als het erin stampen van die feiten. Je vindt deze vorm van

studeren ook terug bij kleuters. Wanneer ouders hun kind iedere avond hetzelfde verhaaltje voorlezen, dan zal het kind na een tijdje dat verhaaltje ook zelf kunnen 'lezen': het weet wat er op welke pagina verteld wordt, het weet wanneer het een blad moet omdraaien....

Deze voorleesprestatie is dus louter gebaseerd op het geheugen.

'Deep Level Learning' zorgt daarentegen voor persoonlijke integratie van de kennis, zodat deze beschikbaar is voor opname bij het project dat men wil realiseren.

Een analyse van 'Deep Level Learning' levert ons de volgende twee aspecten op: 'denken' en 'leren'. Studeren vergt een interactie van die twee. De onderzoeker Pask heeft zich vooral met de eerste component beziggehouden. Hij vroeg zich af, hoe studenten zich bewegen door een kennisdomein, waar ze tot dan toe niets van af wisten. Uit onderzoek daaromtrent bleek dat er twee typische leesstrategieën zijn.

De eerste strategie wordt 'holisme' genoemd. Hierbij gaat het om een globale denkwijze: deeltema's worden bestudeerd in het perspectief van het hoofdtema.

De tweede strategie noemt men 'serialisme': hierbij gaat men analyserend te werk. De student gaat pas over naar de studie van een tweede thema als hij het eerste volledig begrepen heeft. Pask meent dat het volledig begrip van een bepaald domein de toepassing van beide strategieën vereist. Deze twee strategieën kunnen ook uitlopen in twee leerpatologieën: 'Globe-trotting' en 'Improvidence'.

'Globe-trotting' is een ekstreme uiting van holisme. De student zoekt alleen naar het globale overzicht. 'Improvidence' (afgeleid van het Latijnse improvidentia, wat gebrek aan vooruitziendheid betekent) houdt in, dat de student zich in een bepaald aspect of detail zo ingraaft, dat er systeemseparatie optreedt. Hij kan geen verbanden meer leggen met andere tema's of andere domeinen. Je zou het ook 'vakidiotie' kunnen noemen.

Synthese

Andere auteurs maken een onderscheid tussen simultane en successieve synthese. Simultane synthese is gericht op het ontwikkelen van eenheid, terwijl successieve synthese gericht is op het stap voor stap ontwikkelen van de gedachtegang. Nieuw is hier de derde factor die ingevoerd wordt: de dirigerende, regulerende instantie, die de twee andere factoren op elkaar afstemt.

'Leren denken' bestaat dus uit synthese, analyse en dirigeren of sturen. De synthese brengt de eenheid aan het licht (wat meestal plots, in een verlicht moment gebeurt). De analyse zorgt er voor dat binnen een bepaald domein

Je interne coherentie onderkend wordt en dat relevante en bijkomstige informatie van elkaar gescheiden worden.

De dirigerende instantie tenslotte, zorgt er voor dat een probleem in z'n volle complexiteit onderkend wordt.

Een tweede reeks processen houdt verband met het 'zich persoonlijk eigen maken van verbaal aangereikte informatie'. Dat omvat drie specifieke activiteiten: het verstaan, het herstruktureren en het functioneren.

Het verstaan is een *conditio sine qua non* om efficiënt te studeren. Het wordt meestal mogelijk gemaakt door de structuur die in de informatie is aangebracht.

Leren veronderstelt ook voldoende voorkennis. Nieuwe informatie moet bijgevoel ingepast worden in het reeds aanwezige kennisbestand. Daaruit bestaat het herstruktureren van dat kennisverband. Het verstaan en het herstruktureren resulteren dan in het functioneren als vakman.

Dat alles levert ons een model met vijf componenten op: synthese, analyse, dirigeren (wat samenvalt met het herstruktureren), het verstaan en het functioneren. In aansluiting daarbij kan je drie voorwaarden opnoemen om succesvol te studeren. Eén: je moet de informatie voldoende verstaan, opdat er deep level learning zou kunnen optreden. Is dat niet het geval, dan moet je je (voor)kennis bijwerken. Twee: het analyseren en het synthetiseren zijn noodzakelijke activiteiten bij het studeren. Drie: het is een intrinsieke noodzaak goed te weten wat je wil. Je moet je ten volle bewust zijn van het vakmanschap dat je wil ontwikkelen.

Intelligentieontwikkeling

Een eerste definitie van studeren werd geformuleerd door Sternberg. Hij beschouwt studeren als een doelgerichte intelligentieontwikkeling. Diepgaand verwerkte materie leidt tot vakmanschap, maar dat proces omvat verschillende fasen. De student doorloopt deze fasen tussen het eerste en het tweede jaar van zijn studie aan de universiteit. Tijdens het eerste jaar accepteert hij de aangereikte informatie kritiekloos. Hij ziet de docent als de 'grote meneer' die alles weet en verduidelijkt, en waaraan niet getwijfeld kan worden. Deze situatie krijgt bij ons nog een eigen aspect. Aangezien het eerste jaar nogal eens beschouwd wordt als een uitgestelde selectieproef, wordt die kritiekloze acceptatie nog sterker in de hand gewerkt. In de tweede kandidatuur volgt er dan een periode van twijfel, die uitloopt in een geleidelijke relativisering tijdens de licentiejaar. De onzekerheid wordt dan ervaren als inherent aan elk menselijk kennen.

De wijze waarop studenten zelf dat proces als taak beleven is inmiddels in Leuven uitvoerig onderzocht. Uit sta-

Dit is geen lokaal tijdens het afleggen van een staatsexamen. Maar ook bij economie zitten ze als sardientjes in een blik. Het probleem van de overbezette lokalen is akuit: zie pagina 2 en 3. (foto: Jeroen Revalk)

Semestersysteem?

De eerste weken van het akademijaar werden de studenten economie opgeschrikt door een onheilspellend gerucht: de traditionele paaseksamens worden vervangen door januari-eksamens, wat de invoering van het *twee semestersysteem* impliceert. Het overgrote deel van de studenten reageert negatief, al is een reactie op zo'n onverwachte programawijziging nooit van een hoop passies ontbloot.

Het organiseren van januari-eksamens zou vorig jaar tijdens de *faculteitsraad* ter sprake gekomen, gedebatteerd en aanvaard zijn (het verslag maakt hier geen melding van). In de *departementsraad* toegepaste economie wordt het terloops (onder de rubriek varia) ter sprake gebracht. Na enig aandrigen van Stukokom-voorzitter Peter Lamens wordt het probleem verschoven naar het *faculteitsbureau*. Dit vindt het voorstel onrealiseerbaar voor dit academijaar en (je had het al geraden) verschuift het probleem naar de *didaktische commissie*. De didaktische commissie vergaderde pas op 24 oktober, maar ondertussen bleven de studenten niet bij de pakken zitten. Op vrijdag 17 oktober werd een

forum georganiseerd waarop zo'n 370 studenten afkwamen. Na de probleemstelling wordt per jaar over pro's en kontra's gediscussieerd. Het forum eindigt met een vrije discussie en een formulering van een algemeen voorstel — principieel tegen januari-eksamens — dat met meerderheid van stemmen wordt aanvaard.

Didaktische commissie

Met dit voorstel trekken de studenten-vertegenwoordigers (twee op een totaal van negen) naar de didaktische commissie. Studenten en profen zijn het er over eens dat januari-eksamens (i.e. dit academijaar) onhaalbaar zijn. Wat de beslissing op lange termijn betreft staan de professoren (en wetenschappelijk personeel) lijnrecht tegenover de studenten. Laatstgenoemden zijn contra omdat:

- de algemene vorming in gevaar komt (sociaal-kulturele activiteiten)
- voor tentamen, papers en seminars tijdloos zal ontstaan
- in eerste kan: 1) geen proefexamens meer mogelijk zijn, 2) geen mogelijkheid meer is tot overschakeling
- de examens onmiddellijk na de stof komen, waardoor er een continue stress-situatie ontstaat en de studiedruk verhoogt
- geen mogelijkheid om alles te herhalen.

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen); dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

uitspraken komt. Voor hetzelfde geld kan men beweren dat de afgebeelde persoon geen hoofd heeft. Op de foto is dit immers niet te zien; het is verborgen achter de megalofon. Dergelijke verdraaiing van de werkelijkheid kan men vinden in studentenblaadjes die her en der uit de grond schieten en weer vlug verdwijnen. Van een krant als Veto, die aanspraak maakt op degelijke journalistiek, mag men echter meer kritische zin verwachten.

Door deze handelwijze en de manifeste afwezigheid van deze kritische zin, is mijn vertrouwen in Veto dan ook fundamenteel geschoot. Ik laat immers niet zomaar met mijn voeten spelen! Indien ik een abonnement had zou ik het dan ook onmiddellijk opzeggen!

De identiteit van de brieverschrijver kon door de redactie achterhaald worden.

American

American Football werd dit jaar enthousiast (ca. 35 deelnemers) onthaald. Toevallig mocht ik een Real American Training op de voet volgen (ik liep enkele rondjes op dezelfde piste).

American Football is een "complete" sport. Niet alleen lichaam, maar ook geest wordt grondig geoefend. Dit gaat als volgt:

Trainer: What do you want to do?
Allen: KILL!
Trainer: What do you want to see?
Allen: Blood!
Samen: One, Two, Three, Four...
One, 2, 3, 4, ...

Men herhaalt dit scenario ongeveer 25 maal. Op "One, Two, 3, 4" wordt er gelopen, zodat ook het lichaam wordt opgewarmd.

De toevallige aanwezige toeschouwers reageerden glimlachend op dit gebeuren. Het Universitair American Football Team blijft echter very serious. Hoe zou je zelf zijn met zo'n helm en een halve kilo piepschuim op je schouders.

Dus, vrienden academici (zo is het toch, niet?), wilt U ook een gezuiverde geest in een gezond lichaam... join the team! One, two, three, four... 1, 2, 3, 4...

En wat mij betreft: No thanks.

Piet Neefs

Het gloednieuwe auditorium Zeger van Hee, gloednieuw dat wil zeggen niet geschikt voor studenten.

(foto: Jeroen Revalk)

Plaatsgebrek bij rechten Maar gaat u toch zitten

Toen ik zoveel jaar geleden de St. Lambertusschool in Kiewit frekwenteerde, hadden wij een klaslokaal van 10 meter bij 12, grote ramen die nitteken op de door broeder Isidoor onderhouden schooltuin, een gigantisch bord en een gezellige kachel die ronkte dat het een lieve lust was. Kortom, een knus lokaal dat uitermate geschikt was voor een klasje van 7 man. En zo ruim zelfs dat toen één van de meesters met pensioen ging, onze jongere broeders samen met ons in dezelfde klas mochten. Dat spaarde meten ook een meester uit. Graadklassen noemt men zo iets; twee studiejaren die samen les volgen in dezelfde klas.

mate blijven doen), de leegloop van de fakulteiten op zich heeft er weinig mee te maken. Nee, de studenten maken gewoon andere studiekeuzes, gaan op zoek naar zekerheid, kiezen studies die hen met ruime perspectieven op de arbeidsmarkt zullen brengen. Vooral Rechten en Economie dus. Het gevolg daarvan is dat vooral toename van studenten, in die mate dat ze er zelfs niet meer blij om zijn. Want grote studentenaantallen vereisen meer mankracht en meer logistieke middelen. Voldoende grote aula's bijvoorbeeld. En laat de universiteit daaraan nu met een tekort hebben.

Zeger van Hee

En tijdje geleden vond in het Rechtscollege De Valk de plechtige opening plaats van een nieuw auditorium, het auditorium Zeger van Hee. Leuk voor de fakulteit, en een passend eerbetoorn, aan de grote jurist zult u zeggen. Maar waarvoor gaat het dienen?

Het auditorium vormt het sluitstuk van wat wel eens de Valkse vernieuwing wordt genoemd, met als voornaamste elementen de bibliotheek en de inkomhal. Het auditorium ligt dan ook zeer centraal, pal in het midden van het gebouw, pal ook achter de vernieuwde inkomhal. Als of het er ligt om gedistingeerd bezoek te ontvangen. Dat blijkt ook uit de prachtig gerenoveerde binneninrichting: knusse zeteljes in rood fluweel, vast tapijt en een stijlvol plafond. Het geheel oogt zo mooi dat een argeloze bezoeker zich vraagt of hier eigenlijk oof wel studenten les volgen. Neen, moe het antwoord zijn, de aula wordt alreer gebruikt voor congressen, studie dagen, colloquia enzovoort, niet voor gewone colleges. Misschien niet on verstandig, want studenten kunnen nu eenmaal de barbaar uithangen, en het is wellicht niet slecht voor een fakulteit om ergens één mooie aula te hebben die door een hoog publiek gezien mag worden. Maar in het licht van de gebouwenproblemen in de Valk, met overbezette lokalen en flauwvallende studenten lijkt het een beetje op overbodige luxe. Had men niet het geld van de renovatie dan niet beter ekstra stoelen gekocht, of aula's vergroot? Wij vroegen het aan Ral Versteegen, academisch sekretaris van de recht-fakulteit:

Veto: Naar het schijnt mogen er geen studenten in de aula Zeger Van Hee?

Versteegen: Wel, ten eerste zijn er te veel studenten, ze kunnen er niet met andere woorden niet allemaal in. Ten tweede willen we proberen om de aula zo proper mogelijk te houden. En ik kan u verzekeren dat dat voor gewone aula's al een onmogelijke zaak is. Ter derde... het probleem van de overvolle aula's niet op te lossen met het gebruik van de nieuwe aula. Het probleem zit

'm immers niet zozeer in het aantal aula's, maar in de capaciteit. De nieuwe aula bijvoorbeeld is dan wel verminderd in capaciteit van 260 plaatsen naar zo'n 200, maar voor groepen van 350 à 400 man maakt dat weinig verschil, want ze kunnen er niet in.

Veto: Had men het geld voor de renovatie niet nuttiger kunnen besteden, bijvoorbeeld voor het verbinden van twee kleine aula's tot één grote?

Versteegen: «Daar is inderdaad aan gedacht, maar het blijkt technisch niet mogelijk te zijn. Want de twee aula's per verdieping lopen af in tegengestelde richting: de ene naar de Tiensestraat toe, de andere naar het Ladeuzeplein. Dat kon dus niet. Bovendien was het geld voor een dergelijke ombouw sowieso beschikbaar geweest, want het probleem ligt niet zozeer in het financiële, maar in het technische, logistieke aspect.»

Veto: Hoe pakt men het probleem van de overbevolking dan aan?

Versteegen: «Wel, we proberen om alle lessen van de eerste licentie te laten doorgaan in grote lokalen. Ik ben deze week met de planning net rond geraakt: alle colleges worden nu gegeven in de grote aula of in MSI. Omdat die aula's ook door andere fakulteiten gebruikt worden, hebben we sommige uren wel moeten veranderen, en bijvoorbeeld achtereenvolgende uren uit elkaar moeten halen. Maar dat is wellicht niet zo erg.»

Veto: Er doen geruchten de ronde dat er vanaf volgend academiejaar parallelcolleges zouden gedooceerd worden. Klopt dat?

Versteegen: «Voor de licenties zal dat niet nodig zijn, aangezien we nu voldoende grote lokalen gevonden hebben. Bovendien komt sowieso niet iedereen naar de les, dus aula's van ± 360 plaatsen voor ± 500 studenten kunnen nog wel. Wat de eerste kandidatuur betreft, die zitten in de kandidatu met 600 voor 450 plaatsen, dus dat is hoedanook te klein. Er is al gedacht om de groep te splitsen, en I groep aan te laten sluiten bij de kriminologen die voor 8/10 hetzelfde programma volgen, maar met een kleine groep zijn. Zo zouden we twee groepen hebben die in verscheidene aula's royaal zouden binnenkomen. Maar het is moeilijk om zo een hervorming door te voeren tijdens het jaar. Vorige maandag hebben we nog een test gedaan in de aula, en de meerderheid van de studenten was tegen een splitsing op dit moment. Dus zullen we pas tegen januari de zaken nog eens opnieuw moeten bekijken, en bijvoorbeeld splitsen voor het begin van het tweede semester. Maar voor de rest is het gewoon wachten op de aula De Somer, die over twee jaar klaar zou zijn voor gebruik.

Rudy Lanssens

Semestersysteem?

vervolg van p. 1

De profs vinden de argumenten van de studenten echter niet valabel en in de voorlaatste kontra zien ze juist een pro: eksamen in januari zal de studiedruk doen dalen wegens de spreiding. Verder zullen eksamen en stof een afgewerkt geheel vormen. Wel erkent men dat de eerste kandidatuur een probleem apart is.

Bij stemming wordt het voorstel, beperkte januari-eksamen vanaf tweede kan, meerderheid (profs en wet. pers.) tegen minderheid (studenten) aanvaard. Let wel, de fakulteitsraad en alleen de fakulteitsraad neemt een beslissing. Voor zover deze niet in strijd is met het KUL-eksamenreglement, dan is de zegen nodig van de academische raad.

Eerste kandidatuur

Wat eerste kan betrof was de vraag of de huidige situatie gehandhaafd kon worden. Namelijk, fakultatieve proef-eksamen (een pleonasme, want artikel twee van het eksamenreglement bepaalt dat deelneming aan proef- of voor- (lees: paas)eksamen aan heel de universiteit (fakultatief is) met mogelijkheid tot behalen van vrijstellingen. Het probleem is echter de grote groepen studenten, waardoor profen aarzelen om proef-eksamen in te richten. De didactische commissie kwam unaniem tot het besluit dat proef-eksamen moeten blijven bestaan. Het voorstel, twee proef-eksamen plus twee definitieve eksamen, werd door alle partijen aanvaard, gezien de reeds definitief aanvaarde januari-eksamen (reden wat er te redden viel voor de studentenafgevaardigden). Opgelet: ook dit

voorstel dient de fakulteitsraad al dan niet te bekrachtigen.

De eerstkomende fakulteitsraad (3 november) zal dus met veel spanning afgewacht worden. Dinsdagochtend zal het drummen worden om de beslissing te vernemen.

Ondertussen laat het Stukokom een petitie rondgaan waarin aangedrongen wordt tot uitsluit van de beslissing in de fakulteitsraad. De bedoeling is een degelijke enquête te kunnen voeren in samenwerking met DUO (Dienst Universitair Onderwijs) om stevig en representatief bij profen en akademische overheid over te komen.

Peter Lamens
Christophe Verbiest

Het tijdje ernaar uit dat in de nabije toekomst ook aan deze universiteit voor sommige studierichtingen aan het invoeren van dergelijke graadklassen kan gedacht worden. De studierichtingen die specifiek op het onderwijs zijn afgestemd bijvoorbeeld, want daar is de leegloop van studenten (zit u daar voor iets tussen, minister Coens?) het grootst.

Er zijn dus minder studenten aan de KUL, hoor ik een slimmerik op de achterste rij al besluiten. Mis, mijn waarde, mis. Want de studentenaantallen mogen dan al lichtjes aan het dalen zijn (en zullen dat als gevolg van de besparingsmaatregelen in de toekomst wellicht en steeds toenemende

Veto, jaargang 13 nr. 5 dd. 30 oktober 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredeactie: Didier Wijnants

Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel

Redaktie: Geert Coene, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Koen Van Muelem

Doka: Peter Vermeiren, Peter Govaerts, Jeroen Revalk

Zetwerk: Ria De Schutter, Marc Heeren, Jan Huyse, Filip Huyzentrout, Didier Wijnants

Layout: Patrick Bruynsraede, Geert Coene, Jan Huyse, Filip Huyzentrout, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van Der Linden, Koen Van Muelem, Didier Wijnants, Lode Desmedt

Medewerkers: Jan Antonissen, Patrick Bruynsraede, Chris Burgraeve, Peter Lamens, Rudy Lanssens, Piet Neefs, Carla Rosseels, Tjur Ruytens, Christophe Verbiest, Tom Verhofstadt

Eindredactie: Didier Wijnants, Patrick Bruynsraede, Carla Rosseels

Opplage: 8000 eksemplaren

Druckertij: Rotatyp Brussel

Abonnement: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Stoelendans bij Economie

"Ik heb gevraagd de Rex af te huren"

De boom in de fakulteiten Rechten en Economie moet opgevangen worden door een betere accommodatie en begeleiding. De studenten hebben recht op les volgen. Ze hebben recht op een stoel. De nieuwe aula De Somer moet dringend afgewerkt worden: Leuven mist enkele grote auditoria. De grote colleges moeten systematisch gesplitst en de hoorcolleges nog meer aangevuld door werkcolleges, practica en seminars in kleine groepen — weg die in de Rechtsfaculteit wordt ingeslagen... Slechts tijdens deze passage in de openingstoespraak van Rektor Dillemans was er onderbrekend applaus. Een indicatie dat deze problematiek leeft aan deze universiteit. De woorden van de rektor waren immers nog niet koud geworden toen er in de fakulteit Economie zitplaatsproblemen ontstonden. Een schets van die problemen lijkt op zijn plaats. Ook dekaan Jacques Van der Eecken van de fakulteit Economie en Toegepaste Economie, wordt hierover aan de tand gevoeld.

De laatste jaren wordt er wel eens geschreven en gezegd dat de student pragmatisch wordt. Hij denkt vooral aan zijn toekomst als hij zijn studierichting kiest. Met gevolg dat richtingen die later de meeste werkgelegenheid bieden ook de meeste studenten aantrekken. Wij denken hier vooral aan Economie en Toegepaste Economie, dat, niettegenstaande een afnemende nataliteit, een enorme hausse kent. Dit verschijnsel wekte een soort trots op: "Kijk eens welke richting er sukses heeft, zie eens aan wie er populair is!" Maar toen bleek dat de groei ook negatieve aspecten meebracht werd het entoesiasme enigszins getemperd. Niettemin werden de problemen getackeld en verliep alles naar behoren. Tot er dit jaar een ekstra dimensie aan het aantallenprobleem ontstond. Er schreven 100 eerstejaarsstudenten meer in dan vorig jaar. Dit bracht het totaal van eerstejaars op ca. 1100 bij economie.

Schootzitten

Het hoeft geen betoog dat er in sommige lokalen te weinig stoelen staan om deze meute te herbergen. Zoals andere jaren werd er in 2 gesplitst. Maar zelfs dat bleek dit jaar niet toereikend. Het gebeurde dat er soms zeshonderd leerjergers opdaagden voor een lokaal dat er maar vierhonderd kan bevatten. Of tweehonderdvijftig voor eenje waar er maar honderd in kunnen. U kan zich waarschijnlijk de chaos voorstellen die dit tot gevolg heeft. Alle stoelen bezet, alle tredes vol en dan nog een hele hoop die moet recht staan. Dat werkt natuurlijk storend voor zowel de lesgever als voor de lesvolger. Om dan nog maar over het veiligheidsaspect te zwijgen. Zo'n lokaal ontruimen in geval van nood is geen kleintje. Dat blijkt trouwens bij het wisselen van lokalen. Vierhonderd man buiten en direct daarna vierhonderd man binnen krijgen verloopt niet van een leien dakje en neemt nogal wat tijd in beslag. Moet men hier een systeem inschakelen? Langs achter (indien mogelijk) naar buiten en langs de voordeur binnen? En zelfs dat zal nog lang duren. Of moeten de profen wat vroeger stoppen en wat later beginnen? Maar dat gaat enkel op als het om een dubbel lesuur gaat. Als men maar één uur moet geven en men moet een vijftiental minuten later beginnen en een vijftiental minuten vroeger stoppen, wat blijft er dan nog van het lesuur over?

Nog anderen opperen dat er zich na verloop van tijd wel een natuurlijke selectie zal voltrekken. Studenten die na drie keer nog steeds geen stoel hebben kunnen veroveren zullen de vierde keer wel in hun bed blijven liggen. Maar is dit wel een aan te raden oplossing voor eerstejaars? Mij werd steeds op het hart gedrukt dat het als eerstekanner onverantwoord is om zelfs maar enkele lessen te missen. Je kan immers nog onvoldoende uitmaken voor welke vakken je kan brossen en welke niet.

Het is een kompleks probleem waar eigenlijk maar twee oplossingen echt reël zijn. Ofwel meer en grotere lokalen, ofwel een verder doorgedreven splitsing.

Met die vragen in het achterhoofd trokken wij naar dekaan Jacques VanderEecken van de fakulteit Economie en Toegepaste Economie.

Veto: Hoe denkt uw fakulteit deze problemen op te lossen?

VanderEecken: "Wij hebben besloten tot een verdere opsplitsing. Waar vroeger de eerste kandidatuur in twee gesplitst was (Economische Wetenschappen en Handelsingenieur samen, en Toegepaste Wetenschappen afzonderlijk), zijn wij nu overgegaan naar een opdeling in drie voor professoren geen compensatie ontvangen voor de uren die zij meer geven. Zij doen dit belangeloos, in die mate dat zij niet méér betaald worden noch die uren kunnen laten meetellen in hun uurrooster. De professoren verlonen een onvoorstelbare inzet."

Veto: Dit kan toch geen lange termijnoplossing zijn?

VanderEecken: "Natuurlijk niet. Eén jaar of twee jaren ten hoogste. Wellicht zal er volgend jaar een meer gestructureerde oplossing voor het aantallenprobleem moeten gezocht worden. Maar ik verwacht toch niet dat het probleem zichzelf zal oplossen. Ik denk dat wij op middellange termijn (tot begin van de jaren '90) met 1000 tot 1100 eerstejaarsstudenten zullen blijven zitten. Maar zelfs indien het aantal eerstejaars zou afnemen tot 750 blijft de splitsing in drie een goede situatie, een stap in de goede richting."

Veto: Maar zal er dan volgend jaar in de tweede kandidatuur en later in de licenties ook geen verdere splitsing nodig zijn?

VanderEecken: "Indien de lichte studenten van dit jaar goed is, zal er wellicht een opvolging moeten gebeuren. En daar ligt dan misschien ook het grootste probleem. Wie moet in de toekomst al die thesen enzovoort begeleiden? Als een professor promotor is voor 60 à 70 studenten tegelijk, kan hij toch nooit aan een goede begeleiding doen. Wat dat betreft tekent zich drie verschillende meningen af. Sommigen stellen dat het onverantwoord is om zo veel studenten aan het eerste jaar te laten beginnen. Wij hebben immers de middelen niet om de studenten een goede begeleiding en opvolging te geven. Zodat we een soort numerus clausus-toestand krijgen. Maar dit is natuurlijk oneerlijk omdat elke student het recht heeft om in Leuven onderwijs te volgen."

Wishful thinking

"Daarnaast heb je mensen die zeggen dat wij de studenten actief schrik moeten aanjagen. Op abituriëntdagen moet de student-in-spe dan verteld worden hoe moeilijk deze studierichting wel is, en hoe klein de kansen op een goede studiebegeleiding wel zijn. Maar ook hiermee kan ik mij niet veroorzaken."

"Tenslotte heb je nog anderen die zeggen dat wij geen mensen van andere fakulteiten meer moeten toelaten. Maar ook dat is niet te doen, dan zijn wij geen universiteit meer, maar een alleenstaande fakulteit. Nu, ik denk niet dat die mensen dat ook allemaal echt willen, maar dat zij eerder een soort van breekpunt willen creëren."

Prof. VanderEecken

(foto: Peter Vermeiren)

Veto: Als ik goed tussen de lijnen kan lezen, wilt u vooral meer financiële middelen?

VanderEecken: "Inderdaad maar dan voor bijkomende mandaten. Onze fakulteit is veel te lang beschouwd als

een technische school (wat ze lang geleden ook was). Met dien verstande dat wij nooit de middelen hebben gekregen die wij als fakulteit verdienen. De "boom" die onze fakulteit heeft gekend, vertaalt zich niet rechtstreeks in meer geld voor ons. Door onze hoge studentenaantallen steunen wij ook andere fakulteiten die nu mindere tijden doormaken. Maar deze fakulteiten zijn wel beter bestaaf dan de onze. Kijk naar onze bibliotheek waar wij 57 stoelen hebben staan voor 3000 of meer studenten. Dat kan toch niet. Moeten wij de kandidaturen de toegang ontzeggen tot de bibliotheek?"

Veto: Maar als de rektor het in zijn openingstoespraak heeft over de noodzaak van werkcolleges, practica en seminars in kleine groepen, geldt dat toch ook voor uw fakulteit.

VanderEecken: "Ik zou dat voorlopig maar beschouwen als wishful thinking. Dat zou inderdaad beter zijn, maar daar durf ik voorlopig zelfs niet aan te denken als ik zie hoe moeilijk het is om al de studenten een stoel te bezorgen. Weet u dat ik zelfs algemeen beheerder Tavernier gevraagd heb of het niet mogelijk zou zijn om de Rex af te huren? (Dat is de oude filmzaal in de Bondgenotenlaan.) Plaatsen zijn er genoeg en we geven de studenten dan een plank om op te schrijven en veel problemen zouden opgelost zijn. Voorlopig is het wachten op de voltooiing van de Aula De Somer."

"Wat ik wel raar vind, is dat de studenten zo weinig van zich laten horen in deze zaak. Dat eerste-kandidatuurstudenten dit niet zo goed durven, is logisch, maar zelfs de licentiestudenten reageren niet of nauwelijks. En ook zij hebben te lijden onder de grote studentenaantallen wat betreft thesisbegeleiding."

Jan Huysse

Ook een goed doel
Bangladesh Aid

In maart van dit jaar deden binnen Chemika geruchten de ronde dat "den Toon" vertrokken was naar de vreemde. En effectief op 15 maart zijn Toon Oversteyns en zijn vrouw Doker Melanie van Giel afgereisid als ontwikkelingshulpers naar Bangladesh.

Voor diegenen die Toon (nog) niet kennen even een korte beschrijving. Toon is scheikunde begonnen te studeren vanaf het academiëjaar '82-'83 en hoewel hij ook één uit velen was, was er toch iets dat hem deed opvallen tussen de anderen. Hij had namelijk een aangeboren passie om verre reizen te ondernemen en vreemde streken te verkennen. Terwijl de modale man hieronder verstaat het binnenland Spanje of Griekenland te bezoeken, zocht Toon het iets verder op. Een volledige lijst van alle streken die hij bezocht zou iets te lang uitvallen, maar enkele klinkende namen zijn Indië, Thailand, Maleisië en Bangladesh, waar hij tussen twee haakjes bijna zijn leven bij inschoot. Het was voor insiders dan ook geen verrassing dat Toon op een goede dag de beslissing nam om zich gedurende een aantal jaren in Bangladesh in te zetten voor het welzijn van de bevolking. Want over Bangladesh zegt het Internationaal Munt Fonds (IMF) dat het één der meest achtergebleven gebieden ter wereld is. Toon is natuurlijk ook niet zomaar vertrokken. De hulporganisaties die de projecten van Toon en Melanie superviseren, zijn de Pater Damiaanactie in België en Terre des Hommes (TDH) in Nederland. Om toch een beknopt overzicht te krijgen over de situatie aan het andere eind van de wereld, volgt nu een gedeelte van een brief van Toon.

Brief

De ligging van het TDH-projekt is Zuid-Bangladesh; het Pathuakali distrikt. Dit ligt in het Deltagebied van de Ganges, kort bij de Golf van Bengali, wat het gebied bekend maakte als een typisch cykloongebied (n.v.d.r.: op 24

mei 1985 kwamen tienduizenden mensen om in Zuid-Bangladesh ten gevolge van een tropische cykloon gevolgd door een vloedgolf). Op dit ogenblik is TDH de enige buitenlandse niet-goevernementele organisatie die hier werkzaam is, bijgevolg zijn wij de enige buitenlanders (n.v.d.r.: Artsen Zonder Grenzen heeft ook een dokter present in Dacca maar verluist is die aanwezigheid zuiver administratief).

Het programma bestaat uit twee hoofdfacetten. Enerzijds is er de gezondheidszorg waarvoor we een 200-tal patiënten per hospitaaldag hebben. Anderzijds is er het Community-Development-projekt. Dit beslaat het bouwen van schoolplaatsen tegen cyclonen en het boren van putten om grondwater op te pompen. In het diep tubewell programma kampen we echter met problemen. Elke schacht boren we 900 tot 1000 voet diep, toch merken we dat de aquifer op 900 voet een te hoog ijzergehalte heeft. Het is echter onstandaard hier chemische analyses te doen bij gebrek aan materiaal en Dacca heeft slechts 2 laboratoria van laag allooi. Daarenboven is de verbinding met Dacca slechts mogelijk langs de Tetulia-rivier (er is geen weg), die soms meer dan twee weken onbegaarbaar is. Nu zou het voor ons handig zijn, indien we een test-kit hadden om watertests uit te voeren 'in the field', maksimum 1 mg/l World Health Organisation standaard. Die kits zijn in Bangladesh niet te verkrijgen. Kan Chemika er zo geen samenstellen en opsturen? Je moet weten dat proper drinkwater de beste preventie is tegen cholera, de ziekte die hier per jaar duizenden slachtoffers eist. Op dit ogenblik drinken de mensen "zuiver" rivierwater dat een hoge saliniteit heeft, en bevuld is met faeces en urine. We hopen volgende maand 23 boorputten te volkondigen in Bashbaria union en starten dan met nog eens 25 boorputten in Baharampura.

Wel, laat ons eens iets horen vanuit België, want ik kan u verzekeren dat het niet gelachen is om als twee enige buitenlanders te leven "in the middle of nowhere..."

Andere fakulteiten

Nu is binnen Chemika de reactie op

Toon's verzoek vrij snel op gang gekomen. Voor scheikundigen is het inderdaad een koud kunstje om een testkit samen te stellen die aan zijn eisen voldoet: gemakkelijke gebruiksinstructies en een snelle maar toch vrij nauwkeurige meting. Onder auspiciën van professor De Jaegere en de heer Stevens van de afdeling anorganische en analytische chemie, zijn hieromtrent reeds stappen ondernomen. Het grote voordeel van deze handelswijze is dat we de kritiek omzeilen in verband met de bestemming van het geld. We versturen geen geld naar materiaal.

Dit brengt ons onvermijdelijk bij de financiële kant van het projekt. Kollekties houden is misschien wel de meest praktische manier maar niet altijd de meest succesvolle. Daarom werd in navolging van de kandidaat voor de Nobelprijs voor de vrede gedacht aan het organiseren van manifestaties. Op deze manier wordt het nuttige aan het aangename gekoppeld en spreekt de aktie toch een groter publiek aan, dan daadwerkelijk 'meedoet' aan ontwikkelingshulp.

Een aantal activiteiten die worden gepland, zijn een sobere maaltijd, sportmanifestaties, een solidariteitsavond met zaal- en denksport (darts, schaaak, ...) en een gespreksronde onder leiding van een ontwikkelingshulp. Het akcent ligt hier op het meedoen en niet op het verkrijgen van persoonlijk prestige. Wij wensen echter deze projecten open te stellen voor de andere fakulteiten. Sociaal geëngageerde mensen die interesse hebben om een deel van hun tijd te steken in de koördinatie van deze manifestaties binnen hun eigen fakulteit worden met aandacht verzocht contact op te nemen met één van de volgende personen: Fabienne Drappier (preses Chemika), Wim Debaen (Schapenstraat 145), Patrick Bruggeman (016/20.53.59), Patrick Bruynseraede (016/25.32.59), na 19.00 u of op de kampus te Heverlee — blok F.

De periode die voorzien was door de organisatoren binnen Chemika, is de week van maandag 10 tot vrijdag 14 november. Maar het tijdsgebied in aanmerking genomen, zullen afwijkingen eerder de regel dan de uitzondering worden. Aan alle studenten, doktorandi en assistenten die bereid zijn een heel klein stukje bij te dragen om de onrechtvaardigheid uit de wereld te helpen: doe mee en laat iets van u horen.

Patrick Bruynseraede

Kollokwium over architectuur Het 'moderne' is niet weg te denken

Geert Beckaert besloot het driedaags internationaal kollokwium over Moderne Architectuur met een voor hem typische benaming: "Spreek over architectuur is tegen de natuur. L'architecture se fait. On parle d'autre chose". En toch is er gedurende die drie dagen intensief over architectuur gepraat: nu eens nuchter dan weer gepassioneerd. Een enkele keer ook bijzonder verward en uit-de-haak.

Maar in zekere zin is de benaming van Beckaert volkomen plausibel. Voor architecten is een theoretische reflectie over hun vak immers geen vanzelfsprekendheid. Architecten bouwen, en de klanten zijn tevreden of ontevreden.

Het denken over de discipline is — enigszins pejoratief uitgedrukt — een academische aangelegenheid. En de afdeling Architectuur van de KULeuven is duidelijk bezig op dit gebied een stevige reputatie op te bouwen. Architectuurtheorie neemt in de opleiding van Ingenieur-Architecten een belangrijke plaats in. Zo sterk zelfs dat de opleiding van Burgerlijk Ingenieur-Architect (Toegestane Wetenschappen) een merkwaardig grote inspiratie put uit de Humane Wetenschappen.

Moderne mens

In dit verband organiseerde de afdeling — overigens onder impuls van de studenten — in mei 1985 een kollokwium "Architectuur van de Stad". Centraal stond een probleem dat nu al

een kleine 20 jaar aan de orde van de dag is in architectuurkringen: de relatie van de architectuur tot de ruimtelijke context waarin ze tot stand komt, samengevat in het begrip *architectuur van de stad*. Het gaat hier in wezen om een reactie tegen de brute speculatie en de ondoordacht rigide architectuur van de jaren '50. De complexe structuur van de stad wordt in deze nieuwe optiek gezien als een betekenisvolle constructie. Een constructie waaraan architecten hun bijdrage leveren, zonder er een (utopisch) alternatief voor te ontwerpen. Hieraan is een zekere beschouping van de architect niet vreemd.

Maar de geschiedenis van de 20ste eeuw heeft getoond dat de stad, en meer bepaald de grootstad of metropool, een problematisch gegeven is. De avantgarde-kunsten (1910-1930: dada, futurisme, konstruktivisme) schreeuwen in dubbelzinnige termener over de chaos van het moderne leven. En dit moderne leven — geïmmerkerd door een versplinterde cultuur en eervortdurende twijfel tussen chaos en orde — is nergens zo nadrukkelijk als in de metropool. Hier leeft de moderne mens in anonimiteit.

En de architectuur? Die maakte een stormachtige periode door. Precies deze periode en onze (hedendaagse) houding ertegenover, vormde het onderwerp van het kollokwium van vorige week: *Modernisme en de Stad, de actualiteit van de historische avantgarde in theorie en ontwerp*. Hier wordt impliciet de vraag gesteld of een rekonstruktie van de pre-moderne stad — een mogelijke oppervlakkige konklusie na het vorige kollokwium — geen culturele flater zou zijn. En inderdaad verdedigde André Loecx in zijn *Inleiding* de stelling dat de

come-back van het modernisme in de hedendaagse architectuur veel meer dan een modeverschijnsel is.

Bronnen

Daarmee kon het kollokwium van start gaan: eerst met een Weens luik. Zowel Otto Kapfinger als Herman Czech belichten de Weense architectuur van rond de eeuwwisseling (Otto Wagner, Adolf Loos, Josef Frank) in relatie tot hun eigen werk. Zij maakten er geen geheim van dat hun inspiratie en tegelijk hun 'moderniteit' onmiddellijk op dit typisch Weens gebeuren teruggaat.

Zo mogelijk nog duidelijker herkenbaar is de inspiratiebron van Zaha Hadid: haar werk is een soort hommage aan het konstruktivisme. Met prachtige tekeningen illustreerde zij hoe haar uitbundige architectuur een formele extrapolatie is van konstruktivistische tekeningen (zoals de tekeningen van Malevich). Het werk kreeg overigens de bewonderende goedkeuring mee van Catherine Cooke, die zelf een historische analyse gaf van de Sovjetrussische architectuursituatie na de revolutie van 1917.

De kontingente stad

De meest pregnante bijdragen op het kollokwium kwamen echter van Francesco Dal Co (Professor architectuurgeschiedenis in Venetië) en van Rem Koolhaas (Nederlands architect, stichter van de Office for Metropolitan Architecture, OMA).

Koolhaas: lang, slank, Manhattan-look. Koolhaas is de moderne architect in een radikale gedaante: zijn betoog is kontradictorisch, onuitlopend en zonder illusies. Zijn retoriek heeft te maken met de "pretentie om

een tijdje (zo na de vijftiengestige stromkloot...) deftig vervelen, al zijn de leukste momenten ook wel de "vulgairste". De humor is overigens in het algemeen nogal belegen, of zoals Hersinde het ergens zegt: "moppen van de achterkant van de Druivelaar".

Het stuk is niet echt geschreven rond de figuur van Declair, al zijn er wel enkele monologen voor hem weggelegd. Het is dubbel jammer dat hij, precies dan gaat klinken als een vermoede Freek De Jonge, bijvoorbeeld bij zijn theorie over geweld en geweldloosheid. Veel woorden worden verspilld om niets te zeggen, iets wat je vooral van *Het Offer is te Kort* (1985) kon zeggen, maar ook nog gedeeltelijk opgaat voor *Wolfsklem*: Al zal Roobjee vast stellen dat dat precies de bedoeling was: de leegte tonen om de leegte te bewijzen.

Belofes

Laten we vooral positief eindigen. Het scenebeeld en de techniek zijn gewoon perfect. De lokatie van het stuk (het noordelijk halfrond van de Globe) is niet echt origineel, maar tenminste geslaagd. Er wordt zo ook behoorlijk indringend een (te) kleine wereld opgeroepen, een plek waar je de conflicten wel moet oplossen, omdat je voortdurend met je tegenstrevers gekonfronteerd wordt. Alle technische hoogstandjes werden goed uitgevoerd, en gingen gelukkig het stuk niet overbelasten. De belichting leverde enkele pareltjes op (het openingsbeeld, de scene in het gerechtshof...) en aksentueerde behoorlijk de vele stemmingswisselingen. De muziek, die al heel wat aandacht kreeg in de media, viel wat tegen, gewoon omdat er zo weinig was. Wat je wel hoorde was muzikaal en technisch in orde, en soms zelf indrukwekkend.

Wolfsklem is dus geen echte mis-kleun, maar een meesterwerk is het ook zeker niet. Vast levert een vol-gedee samenwerkingsverband van Declair en Roobjee het "lichtelijk geniaal" stuk op dat ons nu al werd beloofd.

Koen Van Muylen

Wolfsklem wordt in Leuven gespeeld op 5. 6. 7. 11. 12 en 13 november in de Stadsschouwburg om 20.30 h. Kaarten à 200-350 fr.

onbewijsbare stellingen de status van waarheid te verlenen door middel van kunstmatig bewijsmateriaal". De metropolitane projecten van OMA zijn geen pogingen om de geschiedenis een draai te geven, en nog minder om een orde te creëren. Integendeel: "We embrace the problematic", zegt Koolhaas filosofisch. OMA wil op een haast brutale manier de verschillende activiteiten van het metropolitane leven bijeenbrengen.

Dat betekent niet dat wat Koolhaas doet, met puur nihilisme kan gelijkgeschakeld worden. Koolhaas ziet zijn architectuur als een antwoord op het fundamenteel moderne probleem van de aanwezigheid van "the masses": in de metropool vinden talloze sociale gebeurtenissen plaats die niet in een samenhangend verhaal onder te brengen zijn. Vandaar de enige consistentie bij Koolhaas: improvisatie, het enige antwoord op de *moderniteit*.

Stilte

Van een totaal andere orde: Francesco Dal Co, Italiaan, diep stem, prachtige lezing. Dal Co had het over één van de pioniers van de Moderne Architectuur, Ludwig Mies Van Der Rohe. De dag tevoren had Koolhaas nog gezegd: "Met Mies weet je nooit of het nu om een totaal ondoordacht evre gaat, of om de vruchten van een geniale geest".

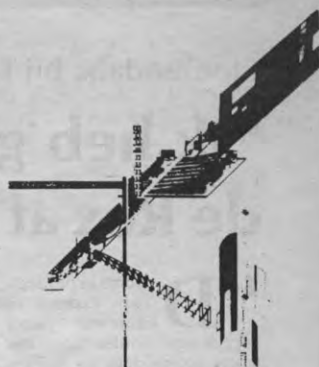
En dat klopt: de commentaren op Mies' "fantasiezoze" torens van staal en glas zijn altijd al uiteenlopend geweest. Mies is volgens Manfredo Tafuri (met wie Dal Co vaak samenwerkt) "misschien de moeilijkste van de architecten van de 'gouden generatie'". Dal Co gaf nu een poëtische interpretatie van het werk van Mies. Geen historische analyse dus, maar een filosofische benadering: welke epistemologische en metafysische opvattingen liggen hier voor het grijpen?

Maar de poëtische lezing van Dal Co is niet samen te vatten, noch te parafrazeren; hopelijk is de tekst binnenkort wel verkrijgbaar.

Typisch modern

Met Koolhaas en dal Co hebben dus de internationale sterren zoals verwacht de show gestolen. Van Belgische zijde waren er nochtans ook bijzonder geslaagde bijdragen. Ik denk aan de polemische lezing van Marcel Smets over Huib Hoste en aan de bijna ontroerende uiteenzetting van Francis Strauven over Renaat Braem.

Deze lezingen waren de hoogtopeningen uit de 'Belgische dag' van het kollokwium. Overigens was deze poging om de 20ste eeuwse Belgische architectuur te behandelen vanuit de optiek van *Modernisme en de Stad*, globaal genomen niet erg geslaagd. Het werk van Henry Van De Velde (gepresenteerd door Pierre Puttemans) lijkt mij binnen deze problematiek volkomen irrelevant, en het oeuvre van Gaston Eysnelinck is in zijn specificiteit misschien wel interessant, maar van een visie op de "Moderne konditie

Geef het of niet, maar dit is een gebouw, en wel de uitbreiding van Het Nederlands Parlement, een ontwerp van Zaha Hadid. De konstruktivistische inspiratie is evident.

van de architectuur" was althans in Marc Dubois' bijdrage niet veel te merken.

Neer: dan verkies ik nog de volkomen in de mist gegane poging van Dario Matteoni. Matteoni — mager, baardje, brillette, Italiaan — kwam hier spreken over de Belgische architect en stedebovungskundige Victor Bourgeois. Wat er juist fout ging is niet duidelijk, maar Matteoni's lezing was — om het met zijn eigen woorden te zeggen — "peu-être un peu confus". Lichte hilariteit in de zaal, en Matteoni terug naar af. Maar mét mijn sympathie. Er is niet veel voor nodig om een mischien wel rijk ideeëngoed te zien verschrompelen in een ongelukkige situatie.

Stimulerend

Veel besluiten zullen uit dit kollokwium niet getrokken worden. Dat is ook niet mogelijk en het is zelfs niet de bedoeling van een theoretische reflectie over het vak. Zo'n reflectie kan bij de architect wel perspectieven openen of een visie aanscherpen, maar beloftevolle paden aanduiden is een precare zaak.

De Werkgroep Architectuurgeschiedenis en -theorie van de Afdeling Architectuur mag in elk geval tevreden zijn met dit kollokwium. Voor de studenten is het zonder twijfel ook een stimulerend en verrijkend gebeuren.

Didier Wijnants

Tot 31 oktober is er nog een tentoonstelling te zien in het Arenbergkasteel in Heverlee over de architectuur van Chernikov (Samenstelling: Catherine Cooke). Het programmaboek van het kollokwium (met een interessante inleiding en verder een overzicht van het werk van de deelnemers) is nog tegen betaling van 400,- fr. te verkrijgen op het secretariaat van de afdeling Architectuur, Arenbergkasteel, Heverlee.

"Wolfsklem" Terzake, Declair, Terzake

Sukkels beloven suk-kels, trekken mekaar af een kloot" vat met de woorden van Pjeroo Roobjee het hoofdthema samen van Jan Declairs nieuwe stuk *Wolfsklem*: de kleine man wordt door de Grote Heren gepest tot hij het werkelijk niet meer ziet zitten. De gewone mensen missen het noodzakelijke solidariteitsgevoel om iets te bereiken tegen de machthebbers, en sukkelken van de ene spraakverwarring in de andere.

Zware kost, zou je zo zeggen, en dat is *Wolfsklem* ook gedeeltelijk: het chaotische schilderij van Declair en Roobjee (zo'n dikke twee uur zonder pauze) moet aandachtig bekeken worden, en geeft dan nog niet al zijn geheimen prijs. Maar *Wolfsklem* is ook volks theater, met dialogen in gekuist dialect herkenbare situaties, stereotiepe karakters en een aloude verhaal.

Voortdurend zwalpt het stuk tussen deze twee polen, en precies omdat er geen stelling wordt ingenomen, laat *Wolfsklem* geen sterke indruk na. Soms wordt het gewoon te moeilijk, en op andere momenten is het simplisme ergerlijk. De filosofie van Roobjee is een soort van ontgoocheld socialisme, maar het verhaal van de drie protagonisten bereikt maar zelden de diepgang, die ontweijfeld wel bij Boons *Wapenbroeders* — één bron van het stuk — te vinden is.

De verhaallijn van *Wolfsklem* is tot en met herkenbaar. Jeanke is met Hersinde, maar een tweede man duikt op. Dat wordt dan lachen dus, maar eigenlijk voel je je eerder ongemakkelijk bij de keuze van die "derde": Ali, een gastarbeider. Hij palmt na-

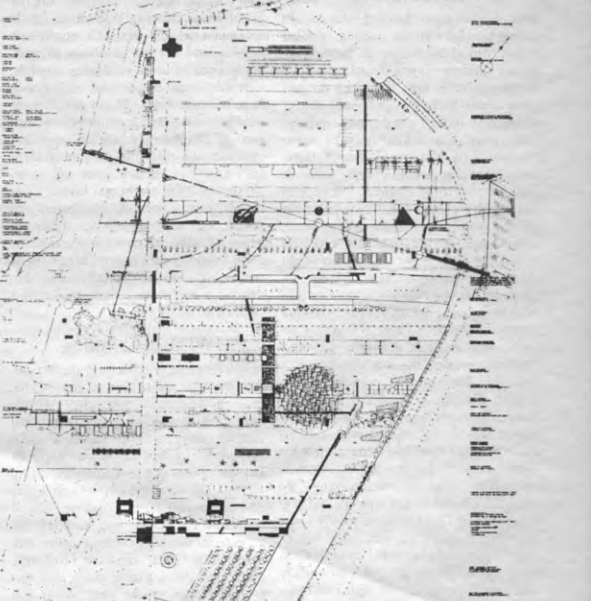
tuurlijk zonder moeite meteen de sluwe Hersinde in, en zo ontstaat de eerste tegenstelling: Ali en Hersinde tegen Jeanke. Het verdere stuk verschuiven gewoon de allianties, en proberen twee sukkelken altijd een derde te kloven. Pas op het einde besfelt Jeanke dat het precies dat is wat de Hoge Heren willen: ze hebben niets liever dan dat de mensen mekaar niet begrijpen, langs mekaar heenpraten. Jean en Ali werkten samen op de bouwwerf waar de Toren van Babel gebouwd wordt, en de rechter vertelt hen samen te blijven tot hij af is... Uiteindelijk vallen er slachtoffers in de strijd, maar echt eenduidig is het slot niet.

Druivelaar

Ondanks de knappe ideeën achter het stuk, hapert er flink wat aan de concrete uitwerking. Zo is het akteerwerk niet echt *comme il faut*: Jean (Declair dus) en Ali (Marc Van Eeghem) hebben wel beiden een grote smool, maar missen subtiliteit. Hersinde (Els Dottermans) speelt wel verre van slecht, maar toch nog erg schoons. Ouderwets waren ook de vele "terzides" en het opkomen en afgaan van de akteurs dat soms deed denken aan een boulevardkomedie.

Stukken bedenkelijker is het simplisme en zelfs racisme in het stuk. Natuurlijk is alles ironisch bedoeld, maar uitlatingen van Ali als zou hij Hersinde niet slaan, maar wel zijn bezit (zijn vrouw dus...) zijn niet grappig. Ook zijn er niet gewoon armen en rijken in de wereld, en los je dat probleem niet op door het kastje om te keren. Declair zegt dat hij graag speelt met boutades als "Hoge Heren en sukkelken", maar zo verlies je wel een deel van je geloofwaardigheid.

Het "hoertige" aspect van *Wolfsklem* — wat uiteraard teruggaat op de twee Middeleeuwse bronnen — gaat na

De Office for Metropolitan Architecture maakte dit ontwerp voor de prijsvraag voor het Parijse Parc de la Villette. Metropolitan kan het niet.

Avond van de poëzie in Alma II Poëzie aan de eettafel

Poëzie wordt in Vlaanderen weinig tot zeer weinig gekocht, laat staan gelezen. Avonden- en Nachten van de poëzie daarentegen mogen zich nog steeds verheugen in een ruime publieke belangstelling. Dat heeft de organisatie van het achtste Europees Poëziefestival goed begrepen: naast de poëzie-kolloquia en -lezingen voor de freaks werd er met de Nederlandstalige poëzie-avond "Himalaya" (23/10 in Alma II op een minder gespecialiseerd publiek gemikt. Wat de opkomst betreft: een schot in de roos.

"Een grote ruimte - een hal met een duidelijke functie: eten - dit doorbreken met een stijl, een vorm en kunst maken van eten - nieuwe sachelijkheid - de koele sensibeleit van Alma II - dit doorbreken met jazz, tango en poëzie - we noemden het gebeuren Himalaya - een klim naar een onbekend gebied". Dat lezen we in de programma-

brochure van het poëziefestival en op papier ziet het er niet eens zo onwaarschijnlijk uit. Maar als etruime is Alma II uiteindelijk te weinig flexibel om een dergelijke avond elegant op te vangen, ook al ben ik geneigd literatuur als iets "broodnodigs" te beschouwen. Het was blijkbaar de bedoeling van de organisatoren een soort van totaalgebeuren te creëren met poëzie, film en muziek, maar het thema "de ervaring van de afgrond" was als rode draad wat te dun. De verschillende onderdelen waren waard wat ze op zich waard zijn. De muziek en de kortfilms werden eerder begrepen als intermezzo tussen de voordrachten dan als deeluitmakend van een overkoepelend geheel. De minimalistische muziekpatronen van de vier saxofonen van "Saxonia" en het Zuidamerikaanse ritme van de milonga's door Dirk van Esbroeck en Juan Masondo wisten in elk geval het publiek te begeisteren. Alleen het optreden van de groep "Fontana Kid & His Moonlight Boys" ging vrij ongemerkt voorbij. Onverleegbaar sterk daarentegen waren de drie kortfilms van Raoul Servais: het cynisme van *Goldframe*, de lugubere science-fiction wereld van *Operation X-70* en het illusioze

surrealisme van *Harpia* waren even zovele benaderingen van de "ervaring van de afgrond".

Publiekpsychologie

De affiche kondigde zes poëtische "hoogten" aan waarvan er uiteindelijk vijf overbleven. De Nederlandse dichter Ed Leeflang liet zich verontschuldigen. In volgorde traden op: Gust Gils, Judith Herzberg, Hugo Claus, Bert Schierbeek en Stefan Van Den Bremt. Hugo Claus als middenpaneel van de avond, geflankeerd door telkens een Nederlandse en Vlaamse dichter getuigt misschien van zin voor architectonische opbouw maar gaat voorbij aan de psychologie van een festivalpubliek. De helft van het publiek kwam alleen voor Claus en verdween dan ook onmiddellijk na diens voordracht. Het Vlaamse publiek geeft nu eenmaal weinig om zijn schrijvers zolang ze niet mediageniek zijn. Het kent trouwens ook niet veel andere schrijvers dan diegene die de nationale pers halen. Gust Gils en Judith Herzberg konden nog genieten van de grote belangstelling, omdat ze voor Claus het podium mochten beklimmen. Bert Schierbeek en Stefan Van Den Bremt bleven eigenlijk in de kou staan. Des te spijtiger omdat beide dichters niet onmiddellijk vaak te gast zijn op poëzereadingen.

Het publiek was gekomen voor Claus en het kreeg Claus. Als enige dichter mocht hij plaats nemen in de zetel op het centrale podium. Niet alleen mocht hij gedichten voordragen, hij werd ook geïnterviewd. Niemand minder dan Vlaanderens mooiste presentatrice, Betty Mellaerts, werd gevraagd om Vlaanderens grootste schrijver te interviewen. Zo hoort dat. Claus interviewen is geen lachertje (Claus trekt zijn flickebaal open en heeft op iedere vraag tien mogelijke varianten als antwoord), maar hij is een onderhoudend spreker met veel gevoel voor humor en zelfironie.

Het interview beperkte zich tot de vertalingen die er van Claus' werk gemaakt zijn. Op de vraag waarom er zo weinig Vlaamse literatuur op de internationale markt vertaald wordt, antwoordde Claus dat daarvoor in Vlaanderen de nodige apparatuur ontbreekt. "Het boek is in ons land geen economisch feit, zoals dat wel het geval is in de Verenigde Staten. Daar gebeurt het dat een week na de publicatie van een roman reeds filmproducenten opduiken om het boek te verfilmen." Of Claus zijn eigen werk in vertaling naleest? "Neen. Ik herlees mijn werk in principe niet, ook niet in vertaling. Ik ben een hond die zich niet meer interesseert voor zijn ekskrementen. Mijn gedichten in vertaling daarentegen lees ik wel, omdat ik veel respect en bewondering heb voor mensen die poëzie kunnen vertalen. Vertalingen zijn soms beter of interessanter dan de originele teksten. De Engelse Proust is beter dan de Franse omdat in de vertaling het zoete, karamelachtige van het originele ontbreekt. Zo krijgt het harde realisme

van de Amerikaanse thrillers iets surrealistisch in een Franse vertaling." Claus werd daarna gekonfronteerd met Liliane Wouters, die een aantal gedichten in het Frans vertaalde, waaronder het lange indrukwekkende *Het teken van de hamster*. Een charmerende Claus begroette haar als de "onvolprezen Liliane Wouters". L. Wouters vertaalde al werk van Guido Gezelle en Hugo Raes. Ze omschreef haar vertaalactiviteit als een "masochistische" bezigheid: "Het vertalen van een groot dichter is gevaarlijk. Soms ben ik tevreden met wat ik vertaald heb, soms ook niet." Ter illustratie las zij haar vertaling voor van het gedicht *West-Vlaanderen*, een vertaling waarvoor Claus veel lof had. Daarna droeg Claus een cyclus liefdes-sonnetten voor, waarin de duizend-en-één emoties van de minnaar op een soms ironiserende, soms harde, soms tedere manier beschreven worden. Misschien niet zijn allerbeste werk, maar zoals altijd getuigend van kundig vakmanschap.

In een hoekje

Bij ieder literair festival dat ik bijwoon, zijn er altijd wel enkele ogenblikken waarop ik zou willen recht springen en naar de schrijver roepen: "Stop, lees dat nog eens" of "Wacht, 3 n ogenblikje, daar wil ik even over nadenken." Maar als ik voor mezelf dat recht zou opeisen, dan zou het iedereen toegelaten zijn de dichter naar willekeur te onderbreken. Neen, misschien is het dan toch beter de stilte van de dichtbundel op te zoeken en daar te luisteren naar de woorden van de dichter. zo vaak als ik het wil en op welk moment ik het wil.

Erwin Jans

Favorieten Over Vlaanderens Verloren Zoon, Hugo Claus

Een woensdagnamiddag biedt 't Stuc het studentenpubliek bijscholing aan over de grenzen van hun vakopleiding heen. Dan spreken professoren over hun favorieten. Afgelopen woensdag was Marcel Janssens, prof moderne Nederlandse en Europese literatuur, aan het woord. Hij sprak over Claus en deed dat met de nodige knipogen en kwinkslagen.

Favoriet, zo zei professor Janssens, is een dubbelzinnig begrip. Claus is niet een favoriet als daarmee een lievelingsauteur bedoeld wordt. Daarvoor zijn de existentiële verschillen tussen auteur Claus en recensent Janssens te groot. Claus is trouwens het type auteur niet dat door zijn lezers op handen gedragen wordt. Veeleer is hij, net als Borges, Eco en andere postmodernen, het tegengestelde van een volksschrijver en draagt hij zich tegen de pers afstandelijk aanstellerig: "Met deze prijs kan ik een deel van mijn belastingen betalen." (Claus na zijn uitverkiezing voor de Prijs der Nederlandse Letteren.) Favoriet is Claus wel als daarmee de waarschijnlijke winnaar wordt aangeduid. Claus is al veertig jaar de troefaan en het wonderkind van de Nederlandse literatuur. Claus weet van wanten op het gebied van de literatuur maar ook op het gebied van toneel, film en schilderkunst. Hij is de enige kunstenaar in onze contrieën die zulke een ruim gebied bestrijkt en die taal- en landsgrenzen negeert. Toen hij achtien was, vroeg een uitgever hem: "Maak eens wat anders dan poëzie. Schrijf eens een roman naar Amerikaans model." Claus schreef *De Meesters*, Faulkner in het Nederlands.

Klassieke banaliteit

Claus is een buitenbeentje in de Vlaamse literatuur. Hij durft wat andere Vlaamse auteurs nalaten: op reis gaan, vernieuwen en veel lezen. Hij is on-Vlaams omdat hij in zijn doen en laten reikt naar wat nieuw is, ergens op de wereld. Toen Cobra in vijfde opgang maakte in Parijs, was hij erbij.

Een jaar geleden lukte hem wat geen Nederlandse auteur hem ooit voerde: op de Franse televisie — in *Apostrophes* — praten over zijn boek, *Le Chagrin de Belges*. Hij was ook te gast bij actrices: Sylvia Kristel, Kitty Courbois, Charlotte Rampling enz.

Claus' teksten zijn on-Vlaams omwille van het grote aantal verwijzingen naar en overnames van andere geschriften. Claus lezen is als lezen een examen afleggen. Zijn boeken en bundels zijn gelaagd en voor meer dan één interpretatie vatbaar. *Het Verdriet van België* is wel eens verweten veel banaliteit te bevatten. Het verhaal is echter een doos met een valse bodem want structureel gebaseerd op initialiteries van de loge en, zelfs, op die van de Alchemeden. Om slechts een paar verwijzingen te noemen. Claus is een letterdief en is daar trots op. Geen literatuur, hoe heilig of klassiek ook, is veilig voor hem of, met de woorden van professor Janssens, hij legt er zijn geniale poot op. Claus citeert en integreert.

Vlaanderen mijn land

Maar de kern van Janssens' betoog lag elders: Claus en Vlaanderen. De relatie tussen de twee is halfslachtig en nog geen klein beetje. Janssens haalde het Freudiaanse begrippenpaar vader en moeder boven om de verhouding te verduidelijken. Hij "plet de vaders tegen de kooien" (Claus) in zoverre ze het gevestigde gezag vertegenwoordigen, hij drukt ze aan de borst als vertegenwoordigers van het vaderland. Claus spult op Vlaanderen in zijn moedertaal. Een haat-hetie verhouding dus, die aan het Bijbelse verhaal van de verloren zoon herinnert. Als illustratie las Janssens drie gedichten van Claus: een uit '51, een uit '62, een uit '70. Rebelle, groeiende intertekstualiteit en engagement afkomstig uit de respectieve gedichten volstokten de tijdsgevoel van toen, de relatie tot Vlaanderen bleef dezelfde: slaan en zalven.

Wat Claus kan, kan ik ook proberen, moet Janssens gedacht hebben en, hij verwerkte in zijn gedichtenverklaring Brels *Plat Pays* en een diarekies schilderijen: een multimediaal en intertextueel betoog, zo knipoogde de professor.

Jan Antonissen

"Epifanie" Heerlijk akteursteater

Het is altijd handig als de mensen met woorden om de oren kan slaan die ze niet kennen. "Epifanie" is zo'n woord: het betekent naar het schijnt "transformatie van de geest, mystieke eenwording met een hogere macht". In het gelijknamige toneelstuk van de gebroeders Groothof (vorige donderdag bij 't Stuc), zitten twee (mislukte) epifanieën. Twee mannen (Pepijn en Waldo) proberen er *Epifanie* van John Lewis Carlin te spelen, en het chaotische einde is een soort van transformatie, maar dan wel een heel onverwachte.

Het gegeven van *Epifanie* is simpel: twee broers proberen het stuk *Epifanie* te spelen, maar het lukt gewoon niet omdat de konflikten in hun werkelijke relatie hun akteurspel te vaak door kruisen. In dat stuk domineert nl. de

man zijn vrouw, en bij de broers ligt de verhouding precies omgekeerd. Daar is het de akteur die de vrouw zou moeten spelen, die eigenlijk de sterkste figuur is.

Daarom wil precies de ene broer het stuk zo heel graag spelen, al vindt de andere het belachelijk onzin, hij haat de geaffekteerde dialogen, het kitscherige decor (een schuinooplopend bed: "Kijk, je kan er niet eens op liggen"), het hele concept eigenlijk. En hier wordt *Epifanie* pas echt leuk, want fictie en de werkelijkheid van het Werkteater (de 'stal' van de gebroeders Groothof) lopen in mekaar over.

Flitsende ruzies zijn het gevolg: vlijmscherpe dialogen over de zin of de onzin van het teater à la Werkteater, over de aard van de humor, het (on)nut van een teatertekst enzovoort. Door het buitengewoon akteertalent van de broers maak je een stukje enig toneel mee, waarbij je echt vergeet dat er "gespeeld" wordt, zo echt lijkt het allemaal. Ze bespreken de mislukking van een soort teater, terwijl ze precies dat teater beoefenen, en tonen dat het nog springlevend is...

Op het hoogtepunt van de ruzie (na

een uit de hand gelopen spelletje *Simon says*) slaat het beetje realisme dat er nog was om in volslagen surrealisme. De belichting (met spots onderaan de voet van de scene) suggereert chaos, en door de trage bewegingen zit je plots naar een film te kijken. De "man" is plots gaan geloven dat hij een *gallus domesticus*, een kip (!), is en bepaalt meteen een *pecking order* (ontwaak, sociologen): hij mag alle andere kippen pikken, want hij is de haan... In een wilde achtervolging zit hij broer achterna, om op het hoogtepunt van de jacht plots... een ei te leggen. Verdwaaard zit hij verder nog wat voor zich uit te staren, terwijl de "vrouw" beseft dat het nu moet veranderen. Ze raapt haar moed bij mekaar, om de volgende jaren te doen wat ze altijd al gedaan heeft: leiding geven en beslissingen nemen. Op een paar seconden is de waanzinnige *slapstick* omgeslagen in een gevoelig realisme, een truuk die heel het stuk door al werkte.

Vermeldenswaard is ook het mooie decor (dat ook een verhaal vertelt), de muziek (heerlijk ironisch) en de belichting. Maar vooral de acteurs blijven je bij: spontaan, meesterlijk elk gebaar beheersend, perfecte tonen, ... echt. *Epifanie* is het beste dat er dit jaar in 't Stuc al te zien is geweest.

Koen Van Muylen

Vicieuze cirkels te Leuven Loco Mosie

Vorige week ging de experimentele teatervoorstelling *Loco Mosie* door te Leuven. Een solo-productie van Rosette De Herdt, die een heel nieuw soort van teater heeft gekreëerd. Rosette De Herdt is een bewegingskoreografe die haar debuut maakte met *Loco Mosie* op het Festival van de Beweging te Berchem in mei van dit jaar. Na dit festival heeft ze in de zomer haar creatie gewijzigd in een meer toegankelijke vorm voor het publiek. Via het bewegingsteater dat ze opvoert tracht ze de verschillende bewustzijnstoestanden en de energieën die daaruit voortvloeien, en dus een bron vormen voor een persoonlijke beweging, af te tasten.

Zij tracht het lichaam voor te stellen als 'plaats waar de communicatie plaats heeft'. "Niet ik beweeg, maar het leven beweegt mij". Dit vraagt een nooit gezien soort teater, althans in België, namelijk het bewegingsteater dat is geïnspireerd door de stades die Rosette De Herdt volgde onder leiding van F. Pluchintia in Italië.

Poppetjes

Loco Mosie begint erg frugaal. In een doods stilte zit de jonge vrouw op de grond. In haar handen houdt ze drie poppen vast en kijkt langzaam onder haar barokke hoed de zaal in. Hierna begint de opwarming, waar Rosette De Herdt veel aandacht aan schenkt. Ze komt recht en via gekontroleerde wandelende bewegingen beschrijft ze geometrische figuren die eindigen op

een tafel, achteraan op de scène. De poppen die ze gedurende de ganse opwarmingsperiode vast heeft doen wel wat kitscherig aan en leiden het publiek af van de bewegingen die ze opvoert. De schaar die ze op deze tafel vindt, vormt het gevecht tegen de verscheurdeheid. Het experiment staat voor het aftasten van de verschillende bewustzijnstoestanden en de energieën die daaruit geput worden. Hierdoor worden er grenzen afgetast, vastgelegd en overschreden, die energiestromen in haar lichaam opwekken. Vanuit de "zijn-toestand" zoals Rosette De Herdt het uitdrukte in het gesprek dat we achteraf met haar hadden, komen bewegingen voort die naarmate de voorstelling vorderde, heviger en heviger worden tot wanneer ze een klimaks bereiken. Deze "zijns-toestanden" kan men omschrijven als: weten welke verschillende frustratie-toestanden en spanningen die er in het lichaam van een mens kunnen opgewekt worden en deze tot uitbeelding brengen door middel van beweging. De inspiratie in deze energietoestanden van het lichaam, vond ze in het citaat van Strindberg. "In de grote crisis van het leven, als het bestaan zelf wordt bedreigd, verkrijgt de ziel transcendente krachten". Wat haar sinds geruime tijd bezighield, is het feit dat een mensenleven opgebouwd is rond zich steeds herhalende gebeurtenissen. Mensen zitten vast in vicieuze cirkels. Zij wou de pijn die waanzinnig maakt, de waanzin die liefde genoemd wordt, en liefde die waanzin is, laten zien. Ook hoe mensen gekende en niet-gekende grenzen gaan uitbeelden.

Beat

De zang die wordt gebruikt bestaat uit niets meer dan loutere klanken die hun betekenis verloren hebben. Tussen deze zangen in worden de bewegingen

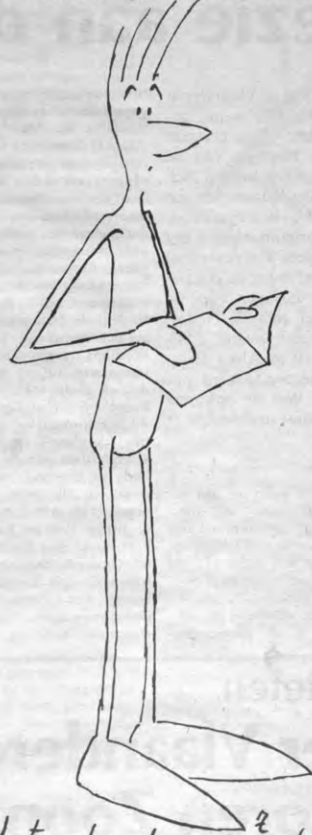
afgewisseld met muziek. De muziekpassages die frequenter worden naar het einde toe van de voorstelling. De bewegingen worden evenwel niet volledig geïnspireerd door de beat in de muziek, en dat was spijtig. Hoewel de keuze van de muziek zeker niet slecht was. Meredith Monk, Elisa Waut, Modest Moessorgski, Soft Verdict en Henry Purcell werden experimenteel gekozen zoals de hele bewegingsvoorstelling van Rosette De Herdt.

Ballingschap

Rosette De Herdt gaf een sterke persoonlijke voorstelling weer, waarmee ze met grote présence in de beweging de toeschouwer kon boeien. Maar het gezang, de muziek, het decor, de bewegingen die Rosette De Herdt uitvoerde kwamen allemaal wat stokkend over. Het was alsof de klank niet bij de beweging hoorde. De verschillende teatervormen leefden als het ware in ballingschap. Het beeld en de bewegingen primeerden, het overspelen van de muziek maakte het geheel inderdaad luchtiger, maar het mocht zeker niet zo abrupt gebeuren. Hierdoor gaat de charme van de beweging verloren! Waar moeten we dit genre van bewegingsteater eigenlijk plaatsen? In België zijn we dit genre van teater niet gewoon. We verwijzen naar een meer commerciële dansproductie zoals onlangs Julie West en haar vijf Belgische danseressen die ook spreekt van een kinetische meditatie, waarbij het lichaam het woord voert. Maar dan toch dat ietsje meer koreografisch inzicht heeft om met tastbare thema's op het publiek in te spelen. Bij *Loco Mosie* was alles nogal verward. Er vloede wel één rode draad in het teaterstuk door, namelijk de beweging. Maar voor de entourage werd de indruk gewekt als zou de toeschouwer het verhaal moeten vormen en afmaken. Dat zorgt inderdaad voor controverste reacties bij het publiek. De présence die Rosette De Herdt legde in de beweging moest de koreografische onvolmaaktheden overvleugelen en dat maakt het moeilijk voor sommigen om met het oog de taal van de beweging te doorgronden!

Tom Verhofstadt

De student en studeren...

Bly dat ik deze week de Veto niet moet blokken!

Universitaire conferentie

vervolg van p. 1

tistische analyses van vragenlijst-materiaal komen vijf beleevingsomstandigheden naar voor: studeren omwille van de intrinsieke motivatie (je studeert graag en je vindt je studie verrijkend), omwille van het ontwikkelen van zelfvertrouwen (opdat je opgewassen zou zijn tegen de eisen die het functioneren als vakman je stelt), omwille van de inzet (de tijd die je aan dat studeren wil besteden), omwille van de keuzeovertuiging (de band die je wil leggen tussen de situatie nu, je persoonlijke verleden en je toekomst, met andere woorden omwille van de continuïteit), en tenslotte omwille van de ontvankelijkheid (je hebt het gevoel dat je past binnen het onderricht, waarin je terechtgekomen bent).

De doelstelling van het tweede luik van deze conferentie was analoog aan die van het eerste luik: student en docent verduidelijken wat hun positie is ten overstaan van het doceren. De student krijgt een adequate begeleiding van zijn studeren, wanneer de docent er in slaagt dat optreden ex cathedra didactisch én psychologisch te funderen.

'Doceren naar betrachtning' of met andere woorden 'didactisch handelen' kan bestudeerd worden aan de hand van de analyse van een specifiek hoorcollege. De presentatie van zo'n college is een momentopname uit een reeks die zelf kadert in een nog omvattender geheel. Die reeks heeft een welbepaald begin en een welbepaald einde. Daartussen worden een aantal thema's, die de inhoud van dat vak uitmaken, behandeld. De volgorde van die thema's is niet willekeurig. Aan de presentatie van een college in een auditorium moet dus een PLANNING vooraf gaan. Daarin zijn verschillende vraagstukken aan de orde, namelijk welke leerinhoud docer ik in mijn college, in welke volgorde rang-

schik ik die informatie, hoe formuleer ik mijn betoog, welke didactische hulpmiddelen gebruik ik daarbij, hoeveel tijd besteed ik aan de verschillende

onderdelen, en tenslotte hoe docer ik de studiebelasting voor de student.

De planning nu wordt op haar beurt vooraf gegaan door een PROBLEEM-INVENTARIS. Daarin kan je twee aspecten onderscheiden: de beginsituatie en de doelstellingen. De beginsituatie omvat de voorkennis, de interesse, de aspiraties en de intellectuele vermogens van de studenten.

De doelstellingen hebben betrekking op het specifieke 'functioneren

als vakman' dat moet bereikt worden. Na het opstellen van de probleem-inventaris en het opstellen van de planning, presenteert je je leerinhoud in een college, dat gevolgd wordt door een produkt- en procesevaluatie.

De produkt-evaluatie bestaat uit het afnemen van een examen over de leerinhoud, terwijl de procesevaluatie het proces van het doceren in al z'n stadia overloopt.

Het doorlopen van dat proces zorgt ervoor dat de docent op elk moment kan verantwoorden wat hij wel of niet doet in functie van zijn doelstellingen en dat hij tijdens de colleges een overtuigend gedrag ontwikkelt.

Perceptie

Het is namelijk dat gedrag dat studenten observeren en evalueren. Je kan je hier onmiddellijk bij afvragen of studenten wel in staat zijn dat docerend gedrag te evalueren. Aangezien ze niet didactisch geschoold zijn, kunnen ze dat gedrag inderdaad niet in didactische termen evalueren. Ze kunnen echter wel op een eigen, persoonlijke, intuïtieve manier de zaak bekijken. Uit onderzoek naar de perceptie van docerend gedrag, is gebleken dat studenten een ex-cathedra optreden beoordelen in het verlengde van de taak-belevingen van hun eigen studeren. We kunnen zodoende vijf perceptiedimensies onderscheiden: de ervaring van docerend gedrag als 'goed georganiseerd' (wat cursus, uitleg en colleges betreft), als 'dirigerend' (de docent geeft duidelijk aan wat voor kennisbestand uitgebouwd dient te worden), als 'stimulerend' (tot nadenken aanzettend), als 'validerend' (een ruimere kijk biedend, tot belangstelling wekkend), en tenslotte als 'konservierend' (de docent past zich aan aan z'n studenten, hij staat open voor vragen en suggesties).

Deze vijf perceptiedimensies lopen parallel met de vijf beleevingsdimensies: 'Ontvankelijkheid' en 'Verstaan', 'Kontinuiteit' en 'Herstruktureren', 'Inzet' en 'Analyseren', 'Intrinsieke motivatie' en 'Syntetiseren', en 'Zelfvertrouwen' en 'Functioneren als beginnend deskundige'.

Bij hogere jaren komt er soms ook een zesde dimensie bij kijken: de

ervaring van het docerend gedrag als 'respekterend' (respekt voor de persoonlijke eigenheid, voor de autonomie, voor de ontwikkeling van de eigen waarden).

Er is ook onderzoek gedaan naar de verwachtingen van studenten uit de vijf jaren in verband met het optreden van de docent als lesgever, examinator en tusselieder.

Daaruit blijkt dat er zich telkens vijf à zes verwachtingsdimensies voordoen die aansluiten bij de vijf perceptiedimensies.

Bovendien kun je typische ontwikkelingen vaststellen: in de loop van de vijf jaren: een eerste ontwikkeling is dat het belang dat gehecht wordt aan de hulp van de docent, met het klimmen van de jaren afneemt. Het persoonlijk geboeid zijn door de leerstof daarentegen en het persoonlijk nadenken over de stof neemt met de jaren toe.

Tenslotte stelde men nog vast dat het tweede jaar een belangrijk overgangsjaar is: vanuit de euforie over het slagen binnen de gekozen richting neemt de behoefte om te zoeken naar de persoonlijke betekenis van dat studeren op langere termijn in grote mate toe.

Moet de docent zich nu didactisch of psychologisch opstellen? Het is evident dat beide houdingen noodzakelijk zijn.

Bovendien kan op die manier de eigen, onvervangbare taak van de docent, namelijk facilitator van het studeren, in het model FONS VITAE worden ingepast.

Prof. P. Janssen besloot deze conferentie met de overweging dat de realisering van die taak een probleem blijft, zolang de eerste kandidatuur in bepaalde richtingen overbevolkt blijft. In de hogere jaren moet deze taak volgens hem ook nu al te realiseren zijn.

Carla Rosseels

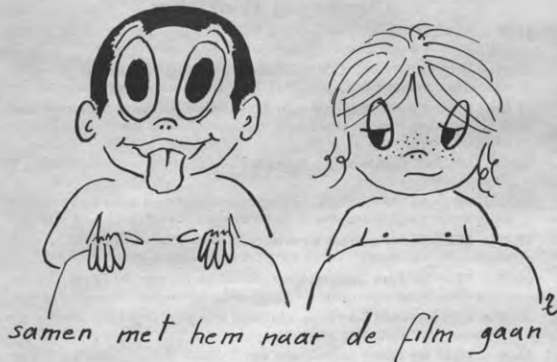
Prof. P. Janssen

(foto: Jef Bogaerts)

Deze avond is er weer een Universitaire Conferentie. Theo Peeters spreekt dan over "Krisis en konflikt in de internationale monetair orde". Volgende week gaat het dan over de internationale handelsorde.

Vlaamse Filmpkes

Liefde is...

And one... and two... and one two taree four...
AANDACHT! Draaiers beleg voor de beoefenaars van de beruchte sandwichtechniek, u weet wel, twee Walt Disneyvideo's die liefdevol het plakje Emanuelle in hun midden koesteren.

Ter verduidelijking, U bent een gesetteld staatsambtenaar en hebt als gevolg van allerhande Bandwagon-, Snob- en Keeping-up-with-the-Jansenseffekten ook die handige VHS in huis gehaald. Iedereen het zijne dacht u, in deze mijmeringen ondersteund door de film-in-blikbakker.

De kinderen mijnheer? Een bambi,

een Rambootje al misschien? Zijn het jongens? Ah, en voor mevrouw had u graag de iets dramatischer toer opgewild. Over Ordinaire Mensen. Ze schreeven er toch zo graag op los nietwaar, ik ken dat. En tenslotte zie ik hier voor uzelf... neen? U zag het wat succulenter, dat zei u toch? Niet van de orde van het uitheems snoepgoed, ja dat begrijp ik. Uiteraard is het een schande dat dergelijks zo vaak op de buis komt, zeg ik ook altijd. Een nieuwe? Vlaams maar Engels gekruid, dat komt pas binnen een half jaar na de bioscoopvertoning binnen, spijt me zeer maar laat ik u vertellen waarom u zich niet hoeft te veramen hem daar reeds te gaan bekijken:

1. Als goede Vlaming steunt u de Vlaamse film en niet alle Engelse actrices zijn lelijk.
2. U zag 'De Leeuw van Vlaanderen' van Claus en niemand die het u kwalijk nam.
3. U bekijkt niet zomaar een film, u observeert een historisch-comparatieve studie.
4. In uw jeugd hebt u uit louter interesse 'Il Decamerone' in het Westvlaams vertaald. Bovendien verkooft u toen al de lijfverg van Bertolucci boven die van Hamilton.
5. U hebt er altijd van gedroomd het gedachtenlog van de leraar Frans en zijn lesonderwerpen in anderhalf uur samengevat te zien.
6. Uw grootmoeder zaliger was dol op kant. Die voorliefde is deels erfelijk gebleken hoewel wetenschappers hieraan zullen toevoegen dat enerzijds generaties kunnen overgeslagen worden waardoor anderzijds de erop volgende de smaak eens zo hard te pakken hebben. Ook chromosomen bezitten een Unter-Ich.
7. Vlamingen zijn minstens even progressief als Nederlanders.
8. Als volwassene bent u wel meer gewoon.
9. U kent mensen die in de buurt van de opnamelocatie een stukje grond hebben. De streek schijnt geweldig te zijn.
10. Als kleine zou u al een moord begaan hebben om Oma's jam en aardbeitaart. Les goûts et les couleurs.
Enfin mijn beste, ik verzin ze maar waar u d'r bij staat. Maar laat ik u niet langer lastigvallen met deze persoonlijke bewegredenen. U zoekt tenslotte slechts wat verstrooiing nietwaar? Harry... HARRY, vooruit hummel, help jij mijnheer even, ik moet nodig.

Chris Burggrave

Zie ze lopen

19de studentenmaraton Antwerpen-Leuven — Op woensdag 5 november gaat de negentiende studentenmaraton Antwerpen-Mechelen-Leuven. Een sportklassieker die de laatste jaren in de lift zit; begonnen door een weddenschap om een paar bakken bier tussen enkele studenten, schreven vorig jaar meer dan duizend (1296) sportievelingen in. Het gros van de deelnemers loopt de halve maraton van Mechelen naar Leuven. Maar toch zijn er entoesiastelingen die 42 kilometer vanuit Antwerpen lopen of stappen. Zij zijn de echte helden. De meeste sfeer is echter op te snuiven aan het vertrekpunt in Mechelen. Florderden atleten die zich omkleeden en daarna voorzichtig enkele meters op-

warming lopen. Als de eerste echte maratonlopers opduiken worden die door de opengehoopte massa wachtende luidruchtig toegelucht. Dan begint het gevecht om een goede startplaats. Iedereen wil vooraan staan, maar dat kan niet. Gevolg: een enorme chaos... U merkt het. Als je een boeiende strijd en een enorme ambiance wilt meemaken zonder je shirtje nat te maken, dan zak je best af naar Mechelen. Je kan dan nog op de fiets jouw geliefkoosde atletiek of atleten aanmoedigen. Maar ook aan de aankomst is het prettig toeven, tenminste als je geilt op afgebeulde lichamen die zich met de laatste krachtenpanning de trappen ophijzen. (JH)

AD VALVAS

Germania

- Do 30 oktober: redaktievergadering Germaantje, 20.00 u. praatkamer.
- Ma 3 november: presidiumvergadering om 20.00 u in praatkamer.
- Do 6 november: uitstap naar boekenbeurs in Antwerpen
- Vanaf do 30 oktober is het sekretariaat/permanente in de praatkamer open. Elke dinsdag, woensdag en donderdagmiddag van 14 tot 16.30 u.

Klio

- Wo 12 november: 11.11.11-koncert op 8ste van L&W om 20.00 u

VRG

- di 4 nov Doop en doop TD in Broadway

Romania

- Di 4 november: filmavond 8ste verdieping L&W om 20.00 u.
- Do 6 november: doop & TD, Broadway om 20.00 u.

Historia

- Vanaf do 30 oktober: volleybalcompetitie tussen 17 en 18 u. (Inter Universitar Squash Centrum)
- Vr 7 november: kastelentocht in het Luxemburgse

VTK

- Do 6 nov: externe TK-raad, 20.00 u, grote zaal RC
- Wo 12 nov: tweede VTKantus
- Do 27 nov: SKI-party in de Georges

Merkator

- di 4 nov Infoavond 1ste kan 20 u. Asselberghaal
- do 13 nov Infoavond 2de kan 20 u. Asselberghaal

ZOEKERTJES

- Lic. natuurkunde geeft bijlessen wiskunde, fysica. Tel. 011/40.17.39.
- Huurder voor overname kot gezocht. Periode 11/86-6/87. Tel. 056/21.67.83. Ligging: 100 m buiten ring. Pas opgedaan, 4.000 fr, alles inbegrepen (keuken, douche, fietsenbergsplaat).
- Apotheke, pas afgestudeerd, geeft bijlessen (alle vakken, alle niveaus, ook 1ste kan). Z.w. Peter, Lepelstraat 9, tel. 016/22.13.39 na 7 u.
- Verloren: lichtblauwe gebreide vest (goljesmotief, houten knoopjes), ergens in Leuven (msi, clt, l & w, alma??) na 9 okt. Aub terugbezorgen aan Annelies, Nerviersstraat 33. Dank je.
- Gezocht tweedehands kleerkast tegen gunstprijs. Koning Albertlaan 34, Leuven, 22.48.48.
- Verloren: bril in blauw etui, 20 okt. in AG of omg. Minderbroedersstr. Graag terugbezorgen (beloning). N. Lemmens, St.-Augustinus, St.-Hubertusstraat 1.
- Zaalvoetbalcoach en -trainer zoekt nuttige tips om eindelijk ook eens te kunnen winnen en om de tegenstander KO te zetten. Breng je tips binnen bij Veto, p/a Bart.
- Gewetensbezuurde zoekt kamer in gemeenschapshuis. Van Den Tymplestraat 35, app. 51, Leuven.
- Gezocht: 2 matrassen, 1 dubbele en 1 van 1m20 breed. Zw. Tine, Dagerstr. 65, Leuven.
- Gezocht: dierenverzameling voor 2de kan farmacie, Broekstraat 28, kamer 28, Monique Burwinkel.

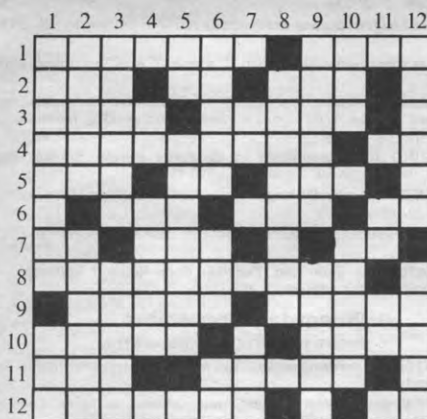
Verloren: tijdens een fakulteitsverduidelijking, en waaraan niet getwijfeld kan worden. Deze situatie krijgt bij ons nog een eigen akcent. Aangezien het eerste jaar nogal eens beschouwd wordt als een uitgestelde selectieproef, wordt die kritiekloze acceptatie nog sterker in de hand gewerkt. In de tweede kandidatuur volgt er dan een periode van twijfel, die uitloopt in een geleidelijke relativering tijdens de licentiaatjaren. De onzekerheid wordt dan ervaren als inherent aan elk menselijk kennen. De wijze waarop studenten zelf dat proces als taak beleven is inmiddels in Leuven uitvoerig onderzocht. Uit samenwerking met de

- Verloren di 14/10, ong. 17u15: sleutelbos (sleutelhanger "Classy Lady") aan kassa van Aco of in die buurt, Beloning 200 fr voor vinder die ze bij politie brengt (adres dan achterlaten).
- Opsporing verzocht: een okerkleurige lederen boekentas is gaan lopen op 20/10 aan Alma 3. Wil de onrechtmatige eigenaar hem daar terugzetten aub.
- Autozitie(s) gezocht naar Kortrijk: vrijdag, zaterdag, kostendelend. Koen Algoed, Naamsestraat 80A.
- Licentiaat EW geeft bijlessen aan eerste kanners F.T.E.W. Bel tijdens weekends 051/50.17.00.
- Ik koop alle Märklin-treinen, ook beschadigde. Tel. 016/44.31.80.
- Te huur huis met tuin, Diestsesteenweg 452, Kessel-Lo. Prijs 14.000, vrij 1 november '86. Vol. geïnst., 2 slaapkamers. Te bez. do na 19 u. Tel. 016/25.62.46, Bruineveld 63.
- Verloren: 15 oktober in Bondgenotenlaan boekentas met cursus en twee foto's. Terugbezorgen tegen beloning. Fr. Lintstraat 101, bij Manu Titca.
- Gez.: Mag. Your Commodore jan. '86 tot april '86, art. "Froggy", Guy Reyniers, Naamsesteenweg 492, kamer 231, 22.09.56.
- Wie wil vanuit Kaulille, Eksel. Kleine Brogel meerijsen? Zondagavond en vrijdag aan 100 fr per rit. Zw. Naamsestraat 94, Ivo.
- T.K.: 1 paar Conga's en drumcomp. TR 808 en analog sequencer SQ 10 en leadsynth mono/poly en 6-kanaals mengpaneel. Naamsesteenweg 28 bij Gert.

- Verloren: bruine pennezak waar in Watermanpen in Chinese lak, op weg van Broekstraat naar Campus Heverlee of in Aud. K. Depez-S., Broekstraat 25.
- Te koop: Brother elektronische typemachine wg. dubbel gebruik. Perf. staat. Tel. 22.56.68.
- Schrijf software op maat. Zw. Patrick, Vaart 19, 's avonds.
- Drs. organische synthese geeft bijlessen scheikunde (alle niveaus). 016/20.46.62 en 26.08.24.
- Informatie uit krantenbladen over schoolstrijd 1954-'58, taal Vlaamse Bew., Univ. Expansie, Leuven Vlaams. Studentenkonstetatie, KB-weekbladen te bekomen op het nummer 016/22.60.97 tussen 18 en 19 u.
- Sportraad zoekt medewerkers voor de 19de Studentenmarathon op 5 november. Voel je er voor om te helpen bij de start, bij de bevoorradings van de aankomst, neem dan contact op met het Sportsekretariaat, Universitair Sportcentrum, Tervuursevest 101, 3030 Heverlee. Tel. 016/23.38.51, toestel 134.
- Bromfietsers gezocht voor begeleiding van de 19de Studentenmarathon op woensdag 5 november. Kontaktee Sportraad.
- Deelnemen aan de 19de Studentenmarathon kan ook natuurlij. Schrijf je maar in vóór 31 oktober en loop of stap je (halve) marathon.
- Zoek als remedie tegen ezame avonden: "Alexandrie", life versie van Frédéric François, z.w.: Joost Delcourt, Brugse Inkomstraat 127

zijn. Wat de beslissing op lange termijn betreft staan de professoren (en wetenschappelijke personeel) lijnrecht tegenover de studenten. Laatstgenoemden zijn contra omdat: - de algemene vorming in gevaar komt (sociaal-kulturele activiteiten) - voor tessen, papers en seminars tijdnood zal ontstaan - in eerste kan: 1) geen proefexamens meer mogelijk zijn, 2) geen mogelijkheid meer is tot overschakeling - de eksamens onmiddellijk na de stof komen, waardoor er een continue stress-situatie ontstaat en de studiedruk verhoogt - geen mogelijkheid om alles te herkauwen.

vervolg op p. 2

Het zou tijd worden: eindelijk nog eens een kruiswoordraadsel! Alle bezin is moeilijk en daarom is ons eerste raadsel ook niet van de gemakkelijkste. Laat u echter niet afschrikken en probeer het maar in te vullen. Je kan er niets mee winnen, mee verliezen ook niet.

(MH)

Horizontaal

1. Een over het paard getilde zangeres en filmster — wending;
2. abonnement (afk.) — muzieknoot — ziek (Eng.); 3. onheil, ongeluk — tv-programma-opneemtoestel; 4. regelmatig twintigvlak — Akademisch Ziekenhuis (afk.); 5. oude Chinese wijsgeer die nu terug in trek is — onbekend (afk.) — niet jong, maar ...;
6. knaagdier — meisjesnaam — muzieknoot; 7. bijwoord — ontkenning — reeds; 8. mensenhater; 9. eikel van de penis en de clitoris — geeuwen; 10. kijke begrip, waterande — teken (Gr.); 11. Intelligente DraversUnie — kwaad, slecht; 12. op geen plaats — meisjesnaam.

Vertikaal

1. Het zeeuwen betreffende — drank; 2. bladvezels van een soort banaanboom — stijf, scherp; 3. lomperik — sloof, sullige vrouw; 4. naschrift (afk.) — van de anus; 5. nummer (afk.) — voelspriet; 6. familieleden — kunstwerk — voegwoord; 7. idem (afk.) — Europeaan; 8. aanhanger van een ideeënleer; 9. de geestelijkheid — vruchtbare plaatsen in de woestijn; 10. eks-muziekgroep — vrucht die niet ver van de boom valt; 11. Nederlandse gulden — eminentie (afk.); 12. één van de geliefkoosde bezigheden van de rijkswacht — achtervoegsel.

vervolg op p. 6

The importance of being Earnest: doop

Donderdag 12: film. Vrijdag 13: eerstekanavond. Maandag 16: doop. Zo stond het aangekondigd in 't Germaantje. Kort en droog: doop. Dat zou het dus worden, het gebeuren waarover ik al zoveel afgrijpselijke verhalen had gehoord, en waarvoor ik bijna de unief had laten lopen voor het regentaat. De verschrikkelijke doop. Waarschijnlijk met opzet zo vroeg op het jaar geprogrammeerd om de eerste kankers toch enigszins terug opgelapt te krijgen tegen de eksamens. Een oek weer niet te vroeg om ze eens goed te laten bibberen vooraf.

De weedaards. Ik had er al zoveel over gehoord, over allerlei blote toestanden, en peperkoek-in-bier dat je dan moest drinken en zo sterk of drek geel, en dat er al doden waren gevallen en zo. Nee, ik had er niet bepaald veel zin in. Maar mij zouden ze dan ook niet hebben, o nee! Ik moest en zou een middel vinden om eraan te ontsnappen. Ook thuis zaten ze met die doop in hun maag. Mijn bomma bijvoorbeeld begreep er niets van, dacht mij al bekeerd door de getuigen van Jehova of andere wederdopers, en ook meneer pastoor was al eens een keertje met mij komen praten. Maar van thuisblijven kon jammer genoeg geen sprake zijn. De school ging nog altijd voor, en geen enkele beproeving was zwaar genoeg om mij aan de heilige schoolplicht te onttrekken. Bovendien was ik vrijgesteld van legediens, dus zou zo'n beetje treiterij mij zeker geen kwaad doen.

Dus op maandagmorgen in alle vroegte werd ik door mijn vader hoogstpersoonlijk (anders moest ik altijd met de bus) naar het station

gebracht en op de trein gezet. Met de verzekering erbij dat hij de volgende dag naar De Paep zou bellen om te horen of ik in zijn les was geweest. Wist hij veel dat De Paep zelf er nooit was. Dus stapte ik niet af in Leuven, maar reed door tot Brussel alwaar ik werd opgevangen door een ex-lief dat Rechten studeerde aan de VUB, nog wel een hoekje vrij had op haar kot, en mij in meer dan één opzicht de schachtenstatus ontam, maar dat is weer een ander verhaal.

Temmer

Over de Germania-doop van 1980 heb ik achteraf nooit meer iets vernomen. Hoe ik ook zocht naar compromitterende foto's of bloedsporen in de fak, het grote doopgeheim bleef voor mij versluierd. Zelfs over eventuele zwaarwonden, voedselvergiftigingen of amputaties kon ik geen bijzonderheden vernemen. En ik kon toch moeilijk aan iemand anders om uitleg gaan vragen, want ze zouden zich wel eens kunnen herinneren dat ik niet had meegedaan, en wie weet besluiten om mij alsnog te dopen.

Dus bleef de nieuwsgierigheid in mijn borst knagen. Ik werd erdoor gekweld, kon niet meer eten of slapen, en tegen de tijd van de examens wist ik al dat de bisserstatus mijn deel zou worden.

Maaraha, mijn ongeluk werd op die manier ook een kans. Want nu immers zou ik zonder enig gevaar te lopen achter het grote doopgeheim kunnen komen. Meer zelfs, ik zou zelf mijn lusten kunnen botvieren op al die prille knapen en frisse maagdekens die niet zo slim waren als ik en argeloos in de doopval zouden lopen.

Wekelang bereidde ik me op de grote happening voor. Geen kosten noch moeite waren mij te zwaar om mijzelf in het diepste geheim te prepareren voor mijn taak. Ze zouden van mij nog opkijken!

Dus ik op maandag 14 tot in het puntje van mijn schoenen voorbereid naar de fak. U had me moeten zien, de ideale schachtenstemmer. Een leren pakje met van die leren bottinnen eronder, handboeien en kettingen aan de met stalen pinnen afgeboorde gordel, en een alleraardigst zweepje in de hand, van dat fijn kalfsler weet u wel. Ze zouden ervan lusten, die onnozele schachten!

Polies

Wie schetst mijn verbazing toen ik in de fak aankwam. Geen angstig doopvee dat mij stond op te wachten, maar een vrolijke bende entoesiaste eerste-kannners, ingedeeld in kleine groepjes met voor elk groepje een peter en een meter. Geen sergeanterige bevelen en dito droloetstanden, geen walgelijke drankjes of smerolie in de onderbroek, maar leutige spelletjes en onschuldige proefjes. Ik keek me de ogen uit mijn hoofd. Gelukkig was iedereen min of meer verkleed zodat ik niet al te veel opviel. Komt die preses naar me toe van haha, goeie grap jongen, knap verkleed en zo. En vertelt hij me dat het aksent lag op het kennismakingsaspect. Kennismakingsaspect? vroeg ik wat schaapachtig. Jaaa, je weet wel, wat mensen van je eigen jaar leren kennen, een gezellig etentje bij de peter en meter, en wat gezelligheidsproefjes om wat in de stemming te komen voor de TD van straks.

Dus daar moest ik eventjes diep over nadenken. Want die doop bleek bovendien helemaal niet verplicht te zijn of zo, maar al die mensen kwamen uit eigen beweging, om lol te hebben en om er bij te horen. De doop zoals ik die mij had voorgesteld bleek alleen nog voor te komen bij wat clubs en zo. Marginaal eigenlijk.

Eventjes heb ik nog overwogen om dan maar bij zo'n klub te gaan. Maar dan bedacht ik dat ik dan wellicht eerst zelf nog gedoopt zou moeten worden, en daar had ik nu niet bepaald zin in. Dus ben ik maar beschaamd afgedropen, heb de handboeien teruggebracht naar nonkel polies en het zweepje terug aan bomma gegeven. En 's avonds ben ik gaan meevieren op de TD. Als peter van groep 12.

Rudy Lanssens

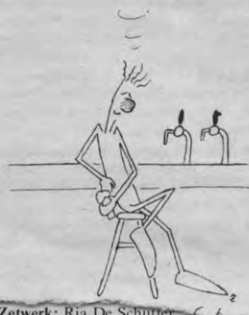
Nu met Artispunten

Het nieuwe Leuven

Vorige week, van woensdag tot donderdag drie uur, ging de grootste studentenmassasportmanifestatie van België (en misschien wel de wereld) door. Veel groter dan de 24 uren van Leuven, het LISST of de Nationale Protestbetoging: de 24 uren van Louvain-la-Neuve op de fiets. Een vijftig-duizend mensen maakten er een gigantisch feest van en wij Leuvenaars waren er ook, zij het in mineur.

Om het aantal grote en kleine ongelukken min of meer binnen de perken te houden hadden de organisatoren het aantal deelnemers strikt — nu ja — beperkt tot tweehonderd ook een rem gezet op het aantal competitiefietsen. Dat zijn gewone, niet opgesmukte fietsen die in principe kans maken op een plaats vooraan in het klassement. Toen VTK (de kring van de buurlijk) twee van het examenreglement bepaald dat deelneming aan proef- en voor-(lees: paas)exkensamen aan heel de unief fakultatief is) met mogelijkheid tot behalen van vrijstellingen. Het probleem is echter de grote groepen studenten, waardoor profren arzelen om proefexkensamen in te richten. De didactische commissie kwam unaniem tot het besluit dat proefexkensamen moeten blijven bestaan. Het voorstel, twee proefexkensamen plus twee definitieve exkensamen, werd door alle partijen aanvaard, gezien de reeds definitief aanvaarde januari-exkensamen (redden wat er te redden viel voor de studentenafgevaardigden). Opgelet: ook dit

Met name binnen Landbouw (vorig jaar de eerste Leuvense kring en een trouwe mededinger) wakte dat nogal wat wrevel op. Zij hadden niet veel zin in folkloriefietsen te maken en te vervoeren die — gezien de beperkte tijd — geen kans zou maken op welke ereplaats dan ook. Voor zo'n fiets heeft het ook nauwelijks zin de mensur

Zetwerk: Ria De Schutter, Filip Huyzentrui, Didier Wijnants Lay out: Patrick Bruynseraede, Geert Coene, Jan Huyse, Filip Huyzentrui, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van Der Linden, Koen Van Muylem, Didier Wijnants, Lode Desmedt Medewerkers: Jan Antonissen, Patrick Bruynseraede, Chris Burggraef, Peter Lamens, Rudy Lanssens, Piet Neefs, Carla Rosseels, Tuur Ruytens, Christophe Verbiest, Tom Verhofstadt Eindredactie: Didier Wijnants, Patrick Bruynseraede, Carla Rosseels

Oplage: 8000 eksemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; de over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redactievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

gen de bus naar Louvain-la-Neuve namen. Er was dus nooit veel volk op de Leuvense stand, geen al te lange wachttijden, maar ook opvallend minder ambiance dan andere jaren. Eén pluspunt: er was eindelijk eens geen gedrum aan de bussen; er moesten er zelfs minder rijden dan voorzien.

Wina — met een vervaarlijke dubbeldektets — stopte na twee kettingsbreuken rond twee uur 's nachts. De TGV-fiets van VTK was snel noch veilig (gehoord Herman?) en allerminst stevig zodat hij na een uurtje uit de wedstrijd genomen moest worden. De drie competitiefietsen (VTK, Medica, VRG) daarentegen maakten rustig en zonder veel onderlinge rivaliteit de vierentwintig uur min of meer vol. Het was allemaal wel heel gezellig rond de traditionele tap en barbecue, maar de vonk sprong er niet over. Het feit dat de Leuvense kringen weer eens een plaats helemaal buiten het centrum toegewezen hadden gekregen was daar zeker niet vreemd aan...

Happart

... Want daar sprongen een heleboel vonken over. De sfeer op de 24 uren van Louvain-la-Neuve beschrijven is elk jaar weer onmogelijk. Tienduizenden studenten die in alle stadia van zachtigheid en uitgelatenheid door de straten dansen, lopen, wandelen, drummen, zitten, staan, liggen, eten, drinken en feestvieren, er zijn geen woorden voor. Wie er min of meer als buitenstaander mee was, heeft

AGENDA

Samenstelling: Koen Verboven & Geert Coene

Donderdag 30 oktober

- 17.00 u. SEMINARIE *Diarree* door Apotheker C. Spiessens in vergaderzaal IFW (naast 'tStuc). Org. Farmaceutische Wetenschappen
- 19.00 u. UNIVERSITAIRE CONFERENTIE *Crisis en conflict in de internationale monetaire orde* door Prof. Th. Peeters in Maria Theresia-kollege
- 20.00 u. INFO-AVOND *Beurzen voor aanvullende studies in het buitenland*, in College van Premonstret, Naamsestraat 61. Org. dienst voor Studietoelagen
- 18.00 u. MUZIEK *Candle Light Dinners* Tris Easy listening trio. In Alma 2. Inkom gratis.
- 20.00 u. INFO-AVOND AIESEC-beleggingsclub Startvergadering voor geïnteresseerde jonge beleggers. In Dekenstraat 2, lokaal 02.22. Org. AIESEC
- 20.00 u. LEZING *Surrealisme en Animisme* door Piet Vanrobaeys. In Aud. Vesalius 91.12. Inkom 100/120. Org. Centrum voor Artistieke Konfrontatie
- 20.00 u. TEATER *Tars Lootens* door Johan Verminnen. In Stadsschouwburg. Org. Bond voor grote en jonge gezinnen
- 20.00 u. LITERAATUUR Start cursus creatief schrijven. Org. Univ. Werkgroep Literatuur in 'tStuc. 1ste verd.
- 20.30 u. FILM *My dinner with Andre* van L. Malle. In Aud. Vesalius. Inkom 60/80. Org. DAF
- 21.00 u. KONCERT *The Leather Nun*. In 'tStuc. Inkom 250/300. Org. 'tStuc
- 22.30 u. FILM *Nieuwe bovenvuren* van Gerard Verhage. In Aud. Vesalius. Inkom 60/80. Org. 'tStuc

Vrijdag 31 oktober

- 20.00 u. INFO-AVOND 11.11.11-avond *Het Leuven project in Brazilië* in Foyer Minnepoort. Inkom gratis

Zaterdag 1 november

- 20.30 u. FILM *Atzien* van Gerard Verhagen. Org. 'tStuc

Maandag 3 november

- 20.00 u. TEATER *De meiden* van J. Genet door Antigone, in Stadsschouwburg. Inkom 80 tot 260
- 20.00 u. INFO-AVOND *Fund Raise Training*. Een training voor iedereen die sponsoren zoekt. In Dekenstraat 2, lokaal 02.26. Org. AIESEC
- 20.00 u. AKTIEVERGADERING *Nee aan de regeringsmaatregelen. Een staking van één week aan de Belgische uniefs*. In 's Meiersstraat 5. ORG.

staking van één week aan de Belgische Uniefs. In 's Meiersstraat 5. Org. RAK

- 20.30 u. FILM *Zeitgeist Les Années 80* van Chantal Ackerman. In 'tStuc. Org. 'tStuc

- 20.30 u. FILM *De stilte rond Christine M.* van M. Gorris in Aud. Vesalius. Inkom 60/80. Org. DAF

- 22.30 u. FILM *Zeitgeist Galerie des Portraits* van Marie André. In 'tStuc. Org. 'tStuc

- 22.30 u. FILM *Christopher Strong* van D. Arzner in Aud. Ves. Inkom 60/80. Org. DAF

- 09.00 u. LEZING *Gastlezing* door Prof. Don Bailey: "Maximal Aerobic power in children" in Aud. L 06 Campus Wetenschappen. Org. Instituut voor Lichamelijke Opleiding

- 20.00 u. LEZING *Grondproblemen in de derde wereld*. Spreker Rudy Demeyer (NCOS). In fak. Landbouw LI 00.42

- 20.30 u. FILM *Zeitgeist Verführung: Die grausame Frau* van Mikesch Elfi. In 'tStuc. Org. 'tStuc

- 22.30 u. FILM *Zeitgeist Fraulein Berlin* van Zothar Lambert. In 'tStuc. Org. 'tStuc

- 20.00 u. TEATER *De dood van Tarjelkin* door Reizend Volksteater in Stadsschouwburg. Inkom 80 tot 260.

Woensdag 5 november

SPORT 19de STUDENTENMARATON

- 10.00 u. TEATER *Het verdronken land* van Milo door Mevrouw Smit in Aud. Minnepoort

- 13.30 u. AKTIE Schrijfgroep Amnesty International. In Maria Theresia-kollege, Mandela lokaal. Org. Al Godgeleerdheid

- 17.00 u. LEZING *De favorieten* Arnold Burms over *Jorge Luis Borgès*. Org. 'tStuc

- 20.30 u. TEATER *Wolfsklem* door Jan Declair in Stadsschouwburg. Inkom 200-350

- 20.30 u. FILM *Zeitgeist Verführung* van Mikesch Elfi. Org. 'tStuc

- 22.30 u. FILM *Zeitgeist Fraulein Berlin* van Zothar Lambert. Org. 'tStuc

Donderdag 6 november

- 11.30 u. ETEN Hongermaaltijd in Alma I, II, III ten voordele van 11.11.11

- 19.00 u. UNIVERSITAIRE CONFERENTIE *Crisis en conflict in de internationale Handelsorde* door Prof. Th. Peeters. In Grote Aula: Maria Theresia-kollege

- 20.00 u. LEZING *Cobra en Informele schilderkunst* in Aud. Ves. 91.12. Inkom 100/120. Org. Centrum voor Artistieke Konfrontatie

- 20.00 u. KONCERT Orgelconcert door Rutze Smits. In Concertzaal Lemmensinstituut. Kaarten: 016/23.39.67

- 20.30 u. *Wolfsklem* door Jan Declair in Stadsschouwburg. Inkom 200 tot 350.

TENTOONSTELLINGEN

ROND PERMEKE met werk van Permeke, Brusselmans, Daeye, De Smet, Jaspers, Minne, Servaes, Spilliaert, Tjilgat, Van den Abeele, Van den Bergh, Van de Woestijne, e.a. in Faculty Club, Groot Begijnhof vanaf 10 oktober. Inkom vrij

STEFANIA UNWIN en KRIS HEYMAN in UZ. Gasthuisberg tot en met 31 oktober.

HARRY ELSTRÖM tachtig beelden, medailles, tekeningen in Universiteitshal tot 15 november. Maandag tot zaterdag open van 10 tot 17 u

UITGELEZEN, een keuze uit het kostbare bezit van de Centrale Bib KU Leuven. Mgr. Ladeuzeplein 21. 18 okt-15 nov.